

Pluralismul

Ioan 8,32; 14,6

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

5 **Avem nevoie de biserică?**

6 **Al dv. în fericita nădejde**

8 **Pluralismul**

12 **Ce pot Dumnezeu și Neî-ul**

13 **Cum să ne schimbăm obiceiurile**

15 **Din temelie**

17 **Creștinul, emoțiile și măduva oaselor**

23 **Bucuria cea mai mare - 1**

Editoriale

3, 4

Colțul copiilor

19

Știri

20

În numărul viitor:

Supliment special pentru Săptămâna sănătății (12-19 octombrie)

Curierul și tineretul bisericii

Varietatea temelor și stilul accesibil fac din fiecare număr al revistei o adevărată bucurie pentru mine. Totuși, preocupările, problemele și nevoile tineretului nu sunt destul de bine reprezentate. Există persoane care sunt bine pregătite să scrie pentru tineret. Cred că o rubrică specială cu răspunsuri directe la întrebări ale tinerilor ar fi de mare folos pentru toți cititorii.

Mirela Persida Chiriac, Bacău

Răspuns: Mulțumim pentru semnal. Ce spun alți tineri? De fapt, cât de citit este Curierul printre tineri? Ideea unei rubrici speciale este excelentă, dar deschiderea ei depinde de întrebările și sugestiile de subiecte care să vină de la cititorii tineri. Curierul acceptă cu interes provocarea tinerilor - și crede că tinerii îi vor accepta, de asemenea, provocarea.

Actualitatea

Apreciez munca neobosită pe care o depuneți în slujba informării, documentării și instruirii cititorilor Curierului. Cunoșc și interesul deosebit al membrilor bisericii pentru rubricile informative ale revistei. Trebuie să fim la curent cu privire la ceea ce se întâmplă în lume, pe plan religios, și mai ales să cunoaștem mersul bisericii în care activăm și suntem membri. Cu cât informațiile sunt mai prompte, cu atât sunt mai bine apreciate.

De asemenea, articolele privind mișcările disidente care apar în interiorul bisericii au determinat pe mulți să studieze, să discute și să ia decizii personale. Aceste articole pot fi bine valorificate și în cadrul grupelor mici, pentru consolidare și protecție spirituală.

Dasclu Viorel, pastor asistent, Dorobanți (Botoșani)

Ca cititoare, îmi place să caut în paginile revistei ceea ce corespunde preocupărilor mele și constat fericită că varietatea de subiecte satisface o varietate de așteptări în domeniul informațiilor pentru biserică. Paginile de știri ne pun la curent cu tot ce se întâmplă în biserică din țară și din lumea întreagă.

Atât eu, cât și mulți cunoscuți ai mei așteptăm să fim informați și cu privire la răspunsul bisericii în fața unor subiecte care interesează atât religia, cât și știința (inginerie genetică, inseminare artificială, homosexualitate etc.). Creștinii nu pot face abstracție de chestiunile care se dezbate în actualitate. Dumnezeu are ceva de spus în aceste dezbateri care îi angajează caracterul și responsabilitatea.

Loriana Munteanu, Iași

Editorialul din luma martie

„Sateliți și rugăciune” subliniază și clarifică rolul principal al vieții spirituale individuale și colective, în ce privește succesul evanghelizării. Acest lucru nu trebuie uitat și trebuie exersat.

Cu toate acestea, doresc să accentuez și pregătirea corectă, așa cum o intuiează autorul articolului. Aceasta înseamnă: publicitate, reluarea contactului cu vechii prieteni și, eventual, cu vechii membri inactivi sau foștii membri ai bisericii, precum și cu rudele, vecinii, colegii de serviciu etc.

Din nefericire, așa cum sunt oameni care nu află decât în ziua respectivă că tramvaiul sau autobuzul care-i ducea la serviciu și-a schimbat traseul, deși se anunțase cu săptămâni înainte, și noi ne așteptăm ca, prin niște foi de hârtie așezate haotic cu câteva zile înainte de declanșarea programului să înștiințăm pe oameni.

Oare n-ar fi mai bine să luăm legătura și cu retelele de televiziune prin cablu?

Și, după ce ne-am făcut partea atât în ce privește pregătirile concrete, cât și în domeniul spiritual, după aceea Duhul Sfânt poate să ne folosească spre slava Tatălui nostru ceresc care iubește pe toți oamenii în mod egal.

Adrian Dragomir, București

Răspuns: Folosirea rețelilor de cablu este adesea adusă în discuție. Acestea au, cred din toată inima, un loc în misiunea noastră. Cât privește transmisia prin cablu NET-ului, recent am dezbătut subiectul cu pastorii din trei conferințe, care au conchis că așa ceva ar nega elementul vital al programelor NET, și anume relația umană. Aceasta este ceea ce a câștigat.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Cămplăn-Tătar, Sabinel Bancu, Ion Bucuman, Teodor Hufanu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suclu

Colaboratori speciali: Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran.

Secretar de redacție: Mihail Gholaldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lóri Gheorghidă

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisorile este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciez articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Branște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 8

Mergem mai departe?

Două știri recente de la liceele noastre îmi oferă prilejul să scriu, în sfârșit, despre educația școlară în biserica adventistă. Faptul că aceste știri sunt practic simultane exprimă ambiguitatea cu care educația, în mod special educația în școlile adventiste, este privită în biserică. Rezultatele catastrofale ale examenului de bacalaureat din țara întreagă sunt bine cunoscute. Dar liceul „Ștefan Demetrescu” din București a stabilit un record, absolut toți candidații săi promovând, mulți dintre ei cu rezultate remarcabile (vezi *Curierul Adventist*, iulie, 1998, pag. 19). Așa cum se știe, profesorii examinatori au fost din afara liceului nostru, dar au fost realmente impresionati de tinerii noștri. Și celelalte licee adventiste se plasează, cred, deasupra mediei pe țară. Credeți-mă, această știre a venit ca o mângâiere crească, după ce atât de mult s-a vorbit de aceste licee cu neîncredere, cu dezinteres și poate chiar cu răutate.

Nu îmi propun să „răzbun” acum liceele noastre. Activitatea lor nu a fost lipsită de slăbiciuni. Drumul lor a fost anevoios. Echipa de profesori și responsabili se încheagă cu greu. Acest succes trebuie să fie confirmat în anii care urmează. Nu este permis să ne înfumurăm. Dincolo de ceea ce facem noi, Dumnezeu este Cel care poate aduce cu adevărat succesul. Totuși, această performanță nu poate să fie trecută cu vederea. Cei care, hrăniți cu zvonuri ușuratic și neverificate, nu au pierdut nici o ocazie să mai critice puțin liceele adventiste n-ar vrea oare să se oprească puțin și să se gândească înainte de a o face din nou? Este foarte comod să te hotărăști că, de vreme ce aceste școli merg atât de prost („doar știe toată lumea, nu?”), ești îndreptățit să nu faci nimic ca să le sprijinești. Și cine investeste puțin iubeste puțin.

Cealaltă știre

Așa cum am spus, cealaltă știre, pusă lângă prima, este de neînțeles.

La nici una dintre școlile adventiste numărul candidaților la concursul de admitere nu a acoperit numărul de locuri aprobate, situația cea mai îngrijorătoare fiind la Liceul din Cluj-Napoca. Așa cum se știe, în întreaga țară a fost o lipsă de candidați la liceu. Probabil că și situația materială dificilă a multor familii limitează accesul către licee și facultăți, mai ales când acestea sunt așezate departe de casă și se adaugă cheltuielile de internat. Încă nu ne-am deprins să gândim că educația costă și că își merită costul.

Dar cred că sunt și alte cauze, nu doar cele de circumstanță. Cred că începem să secerăm ce am semănat - fie ca insuficiență a sprijinului față de liceele noastre, fie ca bârfa și critica ireponsabilă. Apa pe care am tulburat-o singuri a ajuns să umple paharul nostru. Ne vom opri, în sfârșit?

„Educația este periculoasă pentru spiritualitate”

Mulți ani, această prejudecată a dominat gândirea unor familii adventiste și a ținut pe mulți tineri capabili departe de educația superioară. Nu m-aș grăbi să condamn această mentalitate dacă, deși hotărâți „să nu meargă mai departe”, copiii noștri ar fi valorificat la maximum posibilitățile de instruire din școala obligatorie, încheind-o cu brio. Dar lucrurile nu stau așa, cel mai adesea. Prea des, citirea și chiar socotitul din comunitate nu ar putea să primească o notă de trecere la o clasă elementară. Nivelul de cultură generală și manierele noastre nu reprezintă convingător convingerea înaltă pe care o avem cu privire la locul nostru în societate și între biserici.

„Ignoranța nu sporește umilința sau spiritualitatea nici unui urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi mai bine apreciate de către un creștin [care are o gândire de] intelectual. Domnul Hristos poate fi glorificat cel mai mult de aceia care Îi slujesc în mod inteligent. Obiectivul cel mai mare al educației este de a ne face să

ne folosim puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu, astfel încât să reprezentăm cel mai bine religia Bibliei și să Îl slăvim pe Dumnezeu.

Noi datorăm Celui ce ne-a dat viață toate talentele pe care ni le-a încredințat; și avem datoria față de Creatorul nostru de a ne cultiva și a ne valorifica talanții pe care El ni i-a încredințat. Educația va disciplina mintea, îi va dezvolta puterile și le va îndruma corect, astfel încât să fim de folos pentru slava lui Dumnezeu.” (*Fundamentele educației creștine*, pag. 41)

Un dar care ne obligă

Mintea omenească este capodopera creațiunii. O primim în dar, și acest dar ne obligă să o folosim. Nu există înlocuitor pentru efortul intelectual serios. Dezvoltarea minții este o *datorie religioasă* pentru noi. „Este nevoie de minți puternice. Intellectul uman trebuie să se dezvolte, să se întărească, să fie rafinat și activ. Trebuie pusă la încercare cu muncă grea, căci altfel va ajunge slab și inefficient. Este nevoie de puterea creierului pentru o gândire profundă; mintea trebuie pusă la lucru pentru a stăpâni și rezolva probleme grele, altfel mintea își micșorează puterea și capacitatea de gândire. Mintea trebuie să inventeze, să lucreze și să se lupte pentru a da tărie și vigoare intelectului...” (*Ibid.*, pag. 229-230).

Sper din toată inima că acest semnal nu va trece neobservat de părinți și de copii, care vor lua decizii care să-L onoreze pe Dumnezeu care ne-a încredințat acest dar formidabil al minții. Fac apel către colegii pastori să așeze printre prioritățile lor să modeleze gândirea bisericilor ca să prețuiască și să urmărească dezvoltarea intelectuală tot atât de mult ca și pe cea spirituală.

În limbaj școlar, știm ce înseamnă întrebarea: „Mergi mai departe?”. Dar răspunsul la această simplă întrebare spune ceva despre recunoștința noastră față de darul minții, spune ceva despre dorința noastră de a-L sluji pe Dumnezeu cu mai multă responsabilitate și eficiență, spune ceva despre viziunea pe care o avem pentru viitor și pentru veșnicie. Cum am putea atunci să nu „mergem mai departe”?

ab

„Belșug de pâine” sau „risipa desfătării”

Ambele expresii aparțin Bibliei. Prima este cea dintâi constatare lucidă a fiului risipitor cu privire la casa părintească (vezi Luca 15,17). A doua este un avertisment profetic solemn cu privire la mijloacele de seducție ale Babilonului spiritual, în ultima fază a istoriei pământului (vezi Apoc. 18,3), cea în care trăim.

Cele două expresii reprezintă, totodată, două forțe de atracție diametral opuse, care sunt exercitate asupra fiecărui om. Indiferent dacă suntem conștienți sau nu, și noi ne aflăm între acești doi poli magnetici. Unul ne atrage spre cer, iar celălalt ne înlănțuie cu legături nevăzute de acest pământ sortit pieririi. Chiar și Domnul Isus Hristos, în timpul vieții Sale pământești, l-a fost oferită lumea întreagă în schimbul închinării. Dar El a refuzat-o pentru a trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Fiecare adevărată casă a lui Dumnezeu, fiecare biserică ar trebui să aibă această caracteristică esențială: „belșug de pâine”, bogăția inestimabilă a Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru este arătat în Maleahi 3,10: „Să fie hrană în casa Mea”. Este adevărat că pâinea constituie unul dintre alimentele cele mai simple, dar ea simbolizează tot ce constituie hrana omului, tot ce este necesar existenței, din acest punct de vedere. Când ne referim la pâine, ne referim la un element esențial, al existenței.

Adevărata biserică a lui Dumnezeu trebuie să ofere o hrană spirituală simplă, consistentă, proaspătă, la căldura inimii. Să se ofere soluții întemeiate pe principiile biblice pentru problemele atât de diverse, complexe și grele ale vieții. Biserica trebuie să ofere încurajare și putere, bazându-se pe asigurările și făgădu-

ințele sigure ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pâinea pe care o oferim lumii nu trebuie nicicum să fie pregătită din „faină nulă”, cernută prin filtrele criticii rațiunii, ale înaltei critici, așa încât să-și piardă adevărata putere vitală. Nu trebuie să conțină nici ingredientele tradițiilor naționale, oricât de prestigioase ar părea. Biserica trebuie să ofere pâinea integrală, cu toate elementele vitale caracteristice Cuvântului lui Dumnezeu. Pascal arăta că adevărul biblic este asemenea organismului unui nou-născut, aflat în condiții perfecte de sănătate, atât anatomice, cât și fiziologice. Nu poți nici să-i adaugi, nici să-i iei ceva, fără să-i strici perfecțiunea.

„Risipa desfătării”

În timp ce „pâinea vieții” hrănește mintea, inima și corpul, adresându-se astfel omului într-o manieră holistică, desfătăriile Babilonului se adresează firescului din om. Ele hrănesc patimile nesăbuite, ducând la subordonarea minții față de dictatele inimii nerenăscute. Desfătarea Babilonului este doar un paleativ pentru suferințele și durerile reale ale sufletului, pe care îl amorțesc. Ea are un efect de drog, deoarece produce dependență și se cere în doze tot mai mari.

Aparent, risipa este contrară unei caracteristici fundamentale a Babilonului spiritual, și anume egoismul. Dar e folosită doar ca o strategie pentru a atrage lumea întreagă, dacă este cu puțință, chiar și pe cei aleși, în capcanele fermecătoare ale desfătărilor păcătoase. În această „risipă” se exprimă nu doar aspectul cantitativ, ci deopotrivă, diversitatea formelor de desfătare. Azi, mai mult decât oricând, se oferă delectare pentru toate vârstele, pentru toate gusturile, pentru

toate nivelurile de cultură și aproape la orice oră din zi și din noapte. Dar această „risipă” se plătește foarte scump, cu risipă de timp, cu risipă de bani, cu risipă de sănătate și, în cazul cel mai grav, cu risipirea posibilităților oferite de cer pentru obținerea vieții veșnice.

Este interesant de observat că, în Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu de atunci, poporul Israel, a avut parte de două tipuri de robie: robia egipteană și robia babiloniană. Prima a fost caracterizată prin forță. Ea a transformat oameni liberi în robi-cărămidari. Robia babiloniană a fost cu totul diferită, a fost robia perfidiei, deoarece a folosit procedee cu totul diferite față de prizonierii aduși din țara lui Israel. Babilonul i-a invitat pe robii săi în palatul împăratesc, le-a făcut loc la masa împăratului, oferindu-le mâncărurile și vinurile sale alese. Deținuților li s-au deschis posibilități să urce pe scara socială până la cele mai înalte trepte. Se părea că nu este o robie. Doar într-un singur moment istoric s-a dezvoltat violența - atunci când, într-o atmosferă festivă, cu o risipă de desfătare, supușilor li s-a cerut să se închine în fața chipului cu o dimensiune atât de semnificativă din punct de vedere profetic, 60 X 6 coți.

Ambele timpuri de robie au existat și în decursul istoriei creștinismului. Opoziția s-a manifestat când într-o formă, când în alta, dar cea mai periculoasă a fost mereu robia de tip babilonian, prin care o mare parte a creștinismului a fost integrată Babilonului spiritual. În final, profeția biblică arată că cele două forme de robie se vor împleni și vor fi folosite împotriva lumii întregi. Doar tineri și tinere, creștini de toate vârstele, de talia spirituală a lui Daniel și a prietenilor săi, care se hrăneau zilnic din Cuvântul Scripturilor, vor avea tăria să se opună acestui val de influențe nefaste și risipei de desfătare. Fie ca biserica adventistă de astăzi să răspundă cu un belșug de pâine, care să recheme chiar și pe fiicele rătăcitoare și pe fiii rătăcitori, care s-au lăsat ademiniți de Babilon.

Emilian Niculescu, președintele Conferinței Transilvania de sud

Avem nevoie de biserică?

Si viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17,3).

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14,6).

În aceste versete simple, Domnul Isus subliniază un adevăr fundamental: mântuirea nu este acordată de o organizație, biserică, grupare sau mișcare religioasă. Când suntem mântuiți, în cele din urmă, aceasta se datorează numai Domnului Isus Hristos, „prin care am căpătat împăcarea" (Rom. 5,11), iar acum ne bucurăm de o relație personală mântuitoare cu El.

Mântuirea este personală, între un păcătos și Mântuitorul său, Isus Hristos, care ne-a făcut acum, prin sângele Său, „să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus" (Efes. 2,6).

Dacă este adevărat că suntem mântuiți doar prin credința în Domnul Hristos, atunci de ce avem nevoie de biserică? Dacă suntem mântuiți doar prin sângele Domnului Hristos, ale cărui merite putem cere să ne fie atribuite prin credință și prin angajament personal față de El, atunci ce scop are biserică?

În primul rând, nu intrăm într-o biserică pentru ca să primim mântuirea, ci pentru că suntem deja mântuiți. Biserica nu este un mijloc de mântuire, ci doar o exprimare a mântuirii. Biserica nu oferă viața veșnică; biserică este un mijloc prin care cei care au viața veșnică pot crește - într-o comunitate a credincioșilor care au aceeași credință - în relația lor cu Domnul Hristos.

În al doilea rând, intrăm într-o biserică pentru că Domnul Hristos a spus clar că El are o biserică. El le-a spus ucenicilor: „Eu... voi zidi *Biserica Mea* și porțile Locuinței morților nu o vor birui" (Mat. 16,18). Și Biblia arată clar că El este capul corpului de pe pământ, cunoscut sub numele de biserică. Pavel afirmă faptul acesta prin următoarele cuvinte: „Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului" (Efes. 5,23).

În al treilea rând, Noul Testament învață că biserică este trupul Domnului Hristos pe pământ. Și că noi, cei care credem în El, facem parte cu toții din acest trup, că avem daruri spirituale pe care le putem folosi pentru zidirea trupului Său și pentru a vesti lu-

Robert Folkenberg

mii Evanghelia. „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele Lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cărmuirilor și vorbirii în felurite limbi" (1 Cor. 12,27.18).

În al patrulea rând, modelul Noului Testament nu recunoaște absolut deloc persoane care se despart de biserică pentru a fi singure. Modelul biblic niciodată nu prezintă oameni singuri - nici chiar un grup mic de oameni - care își fac lucrarea lor, despărțiți de un corp colectiv. De la început până la sfârșit, modelul Noului Testament este acela al unui corp colectiv care lucrează în unire: „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (Efes. 4,4).

În al cincilea rând, intrăm în biserică pentru că Biblia arată clar că Dumnezeu dorește ca biserică să reprezinte caracterul Său: „Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu" (Efes. 3,10).

În cele din urmă, biserică este instrumentul lui Dumnezeu în care se pot grupa lucrări cum sunt hrănirea și creșterea, ucenicia, disciplina, mărturisirea, lucrarea misionară și multe altele. Există lucrări pe care doar o biserică le poate face, pe care un om singur - oricât de sincer ar fi - nu le poate realiza niciodată. Domnul știe aceasta și de aceea a sădit biserică Sa pe pământ.

Deși Domnul Isus este capul bisericii, dv. și eu suntem păcătoși, iar biserică se compune din noi. De aceea, uneori va fi adevărat că „biserică" prezintă greșelile și defectele noastre, nu caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu. Dar, oricare ar fi slăbiciunile ei, biserică a fost înființată de Dumnezeu cu scopul clar ca fiecare dintre noi să își formeze un caracter ca al Domnului Hristos și să vestim întregii lumi Evanghelia.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de biserică și biserică are nevoie de noi.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 2 iulie 1998

Al dv. în fericita nădejde

Omână de pietriș din Țara Granitului (New Hampshire). "Așa îl numea istoricul adventist Arthur Spalding pe Uriah Smith, un american curajos, născut la West Wilton, New Hampshire, unul dintre pionierii adventiști cei mai prolifici și cu personalitate foarte captivantă.

Nu cunoaștem profilul religios al tatălui lui Smith, care murise când Uriah avea 20 de ani, dar mama lui Uriah fusese în „mișcarea de la 1844” și cultivase o intensă preocupare pentru valorile spirituale ale copiilor săi. Aceasta avusese o influență bună și, chiar înainte de adolescență, Uriah se identificase cu cei care așteptaseră revenirea Domnului pe 22 octombrie 1844.

De mic, o infecție la piciorul stâng făcuse ca acesta să-i fie amputat deasupra genunchiului. Dar pierderea piciorului nu suprimase curiozitatea sa intelectuală și nu împiedicase dezvoltarea minții sale disciplinate. Din 1848 până în 1851, el a urmat cursurile la prestigiosul colegiu Phillips Exeter. Fusese nominalizat să intre la Colegiul Harvard, când au intervenit împrejurări de natură providențială și, în loc să ajungă student la una dintre principalele universități americane din sud-estul Statelor Unite, Smith s-a unit cu grupul firav de adventiști din Rochester, New York, care scriau, tipăreau și răspândeau întreita solie îngerească.

Prima contribuție a lui Smith la literatura adventistă a fost o poezie de 35.000 de cuvinte, cu titlul „The Warning Voice of Time and Prophecy” (Glasul de avertizare al timpului și profeției), apărută în revista *Advent Review and Sabbath Herald*, în 1853. În 1855, revista *Advent Review* s-a mutat la Battle Creek, Michigan. În același an, când avea 23 de ani, numele lui Uriah Smith apărea în caseta redacțională, ca „redactor”.

Dar talentele lui Smith nu se limitau la scris. El avea o aptitudine deosebită pentru mecanică. Pentru că piciorul artificial nu-i lăsa desulă libertate de mișcare, el a inven-

Richard Hammond

tat, în 1863, un model îmbunătățit, cu încheieturile genunchilor și gleznelor absolut flexibile. În 1874, a inventat o bancă de școală, cu scaun rabatabil. Smith a vândut patenta pentru invenția sa Fabricii de mobilă Union School din Battle Creek, pentru suma de 3.000 de dolari. Cu banii, a construit o casă spațioasă pentru soția și cei trei copii ai săi.

Casa familiei Smith a fost un cămin ospitalier, la Battle Creek. De multe ori, familia Smith avea șapte până la nouă oaspeți la masa de seară.

La vârsta de 42 de ani, Smith a fost hirotonit ca pastor al Evangheliei. Deși, prin pana sa, intra în legătură cu un public mult mai numeros, de multe ori ținea predica la Tabernacol, în Battle Creek. El împreună cu James și Ellen White făceau deseori circuitul anual pentru întâlnirile în corturi. Dar punctul său forte era scrisul.

La scurt timp după mutarea la Battle Creek, conducătorii adventiști cultivau încă un interes special față de profețiile din cărțile biblice Daniel și Apocalipsa. Într-o zi, George Amadon, Uriah Smith și James White vorbeau despre necesitatea publicării unui volum sau a două volume care să ajute grupul restrâns, dar în creștere, al credincioșilor să înțeleagă aceste profeții.

Grace Amadon (fiica lui George) povestește că James White, adresându-i-se lui George, l-a întrebat: „Cine va scrie Daniel și Apocalipsa? You, or I, or (Tu, eu sau - pronunțat aproximativ ca Uriah) Smith?”

Jocul interesant de sunete care imita pronunția prenumelui lui Smith (U-R-I-A-H) i-a înveselit imediat. Și lui Uriah Smith i s-a cerut să demareze proiectul. Cele două volume pe care le-a scris, *Thoughts, Critical and Practical, on the Book of Revelation* (Idei critice și practice despre cartea Apocalipsa, 1867) și *Thoughts Critical and Practical, on the Book of Daniel* (Idei critice și practice despre cartea lui Daniel, 1873), au fost unite

ulterior într-o singură carte, *The Prophecies of Daniel and Revelation* (Profețiile din Daniel și Apocalipsa). Aceasta a fost una dintre cărțile cel mai bine vândute ale bisericii și evangheliștii cu literatură au vândut mii de exemplare în toată America de Nord și în lume. A fost revizuită de multe ori, în timpul vieții lui Smith, și încă este foarte răspândită.

Adventiștii care serbau Sabatul s-au organizat ca biserică în 1863, având cam 3.500 de membri. Zece ani mai târziu, numărul lor era mai mic decât 5.900. În general, singura legătură a multor membri cu biserică era mijlocită de revista săptămânală *Advent Review and Sabbath Herald*.

Primii adventiști aveau puțini prieteni și, în general, erau ridiculizați de cei necredincioși. Ca minoritate, răspândiți în multe locuri, erau obișnuiți cu râsul batjocoritor, cu privirile încruntate și reci ale rudelor și vecinilor. Nu e de mirare că, în revista *Review*, a fost tipărită următoarea invitație: „Păzitorii Sabatului care trec prin Terre Haute, Indiana, sunt rugați să se oprească în vizită la familia lui W. R. Parsons, pe Strada North Eighth, în partea de est, a cincea ușă, la nord de Indiana și de calea ferată spre St. Louis” (*Review and Herald*, 7 ian. 1873).

Astăzi, am zămbi dacă am găsi un astfel de anunț în revista oficială a bisericii noastre. Pentru că, de la data când apărea această rugămintă nostimă a unei familii care trăia izolată și probabil cu mijloace modeste, numărul adventiștilor din lume a crescut la peste nouă milioane.

De nimic nu se bucurau Smith și colegii lui de la *Review* mai mult decât de rapoartele din toată țara (Statele Unite) care trămbăiau „înaintarea cauzei”. Fără instrumente sofisticate sau o pregătire strălucită, „apostolii” pionieri se rugau mult, (ineau predici lungi și botezau mulți oameni. Uneori aveau păreri total diferite între ei, dar deosebirile de vederi rareori reușeau să împiedice pentru mult timp angajamentul lor față de „poruncile lui Dumnezeu și reînălțarea lui Isus”.

Puterea cuvântului scris

Mulți dintre primii adventiști aveau o gândire foarte independentă și nu ezitau să se exprime direct și insistent, când se prezenta ocazia. Coridorul cel mai accesibil în timpul acela era în paginile revistei *Review*.

Câteva persoane cu o atitudine inoportună aveau pretenția ca redactorul să publice toate materialele nesolicitate pe care le trimiteau ele. În definitiv, nu plățiseră 2 dolari pentru un abonament anual? Și nu aveau dreptul să se facă auzite? Nu puțini scriau mesaje cât se poate de vehemente, ca să-l corecteze pe redactor. Aceștia Smith le răspundea cu un salut tipic, care începea așa: „*My dear excited brother...*” (aprox.: „Stimate frate supărat...”)

Din când în când, cititorii trimiteau o mulțime de întrebări pe teme biblice, care puteau lua ușor un semestru întreg de studiu. Ei aveau chiar temeritatea să ceară un „răspuns neîntârziat”.

Apoi erau abonați a căror experiență religioasă, nu fără motiv, nu se maturiza o dată cu înaintarea în vârstă. Aceștia erau mai bine cunoscuți pentru lucrurile pe care le condamnau decât pentru cele pe care le aprobau. Față de aceștia, Smith ajungea mai ușor să se supere și să fie nerăbdător. Într-un editorial, i-a descris pe acești sfinți ca fiind membri din „seminția lui Meroza” și îi întreba: „Care au fost temele lor în trecut? Au fost acestea: 'Noi nu credem în organizație'; 'nu credem în dăruirea sistematică'; 'nu credem în edituri cu mașini electrice de tipărit'; 'nu credem în întâlniri în corturi'; 'nu credem în înființarea unui institut de sănătate'; 'nu credem în înființarea unui colegiu'; ... și, dacă acești stimați 'necredincioși' ar ajunge vreodată în împărăție, când marile mulțimi vor veni de pe uscat și de pe mare, ne așteptăm să-i auzim spunând: 'Nu credem într-o mulțime așa de mare'; 'nu credem în toată această agitație pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu'” (*Ibid.*, 3 apr. 1879).

De asemenea, Smith nu se temea să scrie ca să-i aperse pe credincioșii adventiști de ipocriții care îi înșelau. Orice purtare care aducea a prefăcătorie era ținta mâinii sale, așa cum arată, de exemplu, acest ti-

flu exploziv care apăruse într-un număr al revistei: „Opriți-l din drum”.

„Aflăm că, în nordul statului Michigan, lucrează un cetățean pe nume Hardin Sterling, care se pare că ar trebui să-și schimbe numele în Hardly Sterling [Om de Nimic]... Nu aparține bisericii noastre nici un pastor cu acest nume” (*Ibid.*, 1 mai 1879).

Hardin, un om lipsit de principii morale, călătorea dintr-un loc în altul și profita de bunăvoința și dărnicia adventiștilor răspândiți în localități rurale îndepărtate. Se știa sigur că se căsătorise cu cinci femei și le părăsise. Sub o mască de evlavie, se dădea drept pastor adventist. Dar se pare că, după acest semnal de alarmă decisiv, din *Review*, Hardin Sterling nu a mai fost văzut.

Viața particulară a unui cetățean public

Influența publică a lui Uriah Smith, ca purtător de cuvânt al adventiștilor, se reflecta în purtarea sa nobilă, de creștin. La Battle Creek, unde Smith era o persoană importantă, mulți oameni care nu-l întâlneau personal niciodată îl recunoșteau și îl respectau.

În drumul său zilnic la și de la redacția revistei *Review*, de obicei se gândea la lucruri care îi cereau atenția. Într-o zi, Sands H. Lane, un predicator tânăr, care de asemenea mergea schiop, s-a întâlnit cu Smith, care a trecut mai departe fără să-i răspundă la salut. Lane nu l-a înțeles și, pentru un timp, a nutrit un oarecare resentiment față de Smith.

Când află despre incident, redactorul revistei *Review* se hotărî să corecteze impresia regretabilă pe care o dăduse.

A venit Sabatul. La Tabernacol, la Battle Creek, se oficia serviciul trimestrial al Cinei Domnului. După anunțul pentru spălarea picioarelor a bărbaților, Lane observă cu surprindere că Smith se îndreaptă spre el, cu un prosop și un lighean cu apă. Se înroși la față, simțindu-se vinovat și stânjenit, și speră în ascuns că Smith va servi pe altcineva.

Dar Smith merse direct la el și, în maniera lui blândă și inofensivă, îl întrebă: „Frate Lane, aș putea să fac spălarea picioarelor cu dv.?”

Ochii tânărului se umplură de lacrimi și el răspunse afirmativ. Aveau în comun infirmitatea și Smith conduse cu tact discuția spre noul pământ, unde „șchiopul va sări ca un cerb” (Is. 35,6).

Cu ochii ațintiți spre răsplătire

Într-adevăr, în ultimul număr din *Review* al anului - în fiecare an - Smith își îndrepta privirea spre câminul celor măntuiți. Scurta retrospectivă asupra realizărilor și biruințelor din timpul anului se pierdea în slava viitoare a lucrurilor „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit” (1 Cor. 2,9).

Cea mai bine cunoscută predică a lui Smith a fost rostită la Battle Creek, cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1889. „O, cât de diferită va fi lumea viitoare de cea de astăzi”, spuse el, citând dintr-un imn. „Nu văd nici urmă de blestem sau de păcat... Văd în toate privirile lumina bucuriei depline care domnește în suflet... Aud un glas care spune mulțimii celor biruitori: 'Aceasta este odihna voastră pentru veșnicie; și nu veți mai cunoaște durerea'. Aceasta este țara cea bună pe care putem merge să o luăm în stăpânire... Dacă este aici cineva care nu și-a îndreptat pasul spre Sion, dați-mi voie să spun: 'Vino cu noi, și îți vom face bine' (Num. 10,29)” (*General Conference Bulletin*, 29 oct. 1889).

În 1903, când avea peste 70 de ani, Smith a fost numit delegat la sesiunea Conferinței Generale, convocată în acea primăvară la Oakland, California. Călătoria depășea puterile sale fizice și el nu a participat. În schimb, a scris ultimul său mesaj pentru cei care urmau să se întrunească în curând la conferință.

Cu aceeași notă de siguranță din primele sale zile ca redactor neînfricat al revistei *Review*, el îi asigura că „sunt alături de voi în efortul de a vesti în această generație Evanghelia împărăției... Iar încheierea acestei lucrări va fi semnalul pentru încoronarea Regelui nostru care vine” (*Review and Herald*, 10 mar. 1903).

El și-a semnat mesajul: „Al dv. în fericita nădejde, Uriah Smith”.

Richard Hammond este profesor pensionar la Loma Linda, California. Adventist Review, 26 iunie 1997

Pluralismul

Ioan 8,32; 14,6

Unicitatea credinței creștine se poate vedea ușor atunci când este comparată cu celelalte religii mari din lume. Cele mai multe religii se concentrează asupra declarațiilor privitoare la doctrină, asupra adevărilor transcendente, a regulilor și hotărârilor. Creștinismul are caracteristici similare. Totuși, în centrul său se află relațiile, relațiile verticale și cele orizontale.

În primul rând, ne concentrăm atenția asupra relației noastre verticale, cu Domnul Hristos. În al doilea rând, ne concentrăm asupra relațiilor orizontale cu semenii noștri.

Este normal ca, în calitate de creștini, să avem unele adevăruri doctrinale obiective, care ne cheamă la aceste relații verticale și orizontale și ne călăuzesc în ele. Aceste învățături doctrinale noi le numim „adevărul”. Ele se găsesc în Biblie.

Deși avem mult de-a face cu adevărul, înțelegem că aceste adevăruri sunt descoperiri ale unui Dumnezeu îndurător, date copiilor Săi, pe care îi iubește. Acesta este Dumnezeu cu care dorim să intrăm într-o relație mântuitoare.

Cuvintele apostolului Ioan, din 1 Ioan 5,12, arată importanța acestor descoperiri. „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”.

Adevărurile doctrinale au conținut și scop doar dacă ne conduc și ne ajută să rămânem în legătură cu Domnul nostru, singurul care poate să ne împlinească nevoile în această viață, singurul care poate să ne dea viața veșnică. Prin urmare, ca adventiști de ziua a șaptea, adevărul ne preocupă. Ne împotrivim cu toată puterea la tot ce ascunde sau distruge aceste realități doctrinale. De ce? Pentru că învățăturile false împiedică și deseori distrug relația credincioșilor cu Domnul Isus Hristos.

Robert Folkenberg

În Ioan 8,32, Isus spunea: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi”. El a mai spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6).

Adevărata cunoaștere cu privire la El ne face liberi. Cunoașterea și primirea adevărului descoperit în Domnul Isus trebuie să ne elibereze de teamă și neliniște. Putem fi siguri de relația noastră cu Domnul Isus și de favoarea lui Dumnezeu Tatăl. Astfel putem avea siguranța vieții veșnice.

Preocuparea noastră pentru o doctrină corectă are de-a face cu anumite minciuni despre Domnul Isus și despre lucrarea Sa pentru mântuirea omului. În Ioan 8,44,

Pluralismul pare să fie deschis și dispus să adopte multe poziții teologice diferite.

Domnul Isus a spus că Satana este mincinos. Fiind mincinos, Satana urăște adevărul. El caută permanent să ascundă adevărul. Doar atunci poate să rupă relația noastră cu Domnul Hristos și să ne înrobească.

Satana are mii de căi prin care să-și atingă acest scop. Una dintre ele este să ne convingă că nu există o înțelegere unică a adevărului. Chiar dacă există un adevăr, sugerează el, nu-l putem înțelege și pătrunde pe deplin. În lumea teologică, această idee se numește *pluralism*.

Definirea pluralismului

Noțiunea de pluralism a început să prindă rădăcini în lumea conservatoare a teologilor, în prima jumătate a anilor 1970. De exemplu, Biserica Metodistă

Unită a adoptat pluralismul și a inclus această noțiune în manualul său de doctrină în 1976. Definiția metodistă este defalcată în următoarele șapte declarații, care explică ipotezele de bază ale pluralismului:

1. Limbajul este limitat ca mijloc de exprimare a adevărului.

2. Recunoscând aceasta, pluralismul permite mai mult decât o singură exprimare verbală a adevărului creștin.

3. Fiecare declarație de felul acesta arată spre adevăr, dar nici una nu-l poate epuiza.

4. Nici o declarație despre adevărul creștin nu poate exclude toate celelalte astfel de declarații.

5. Solia creștină are o identitate care poate fi recunoscută, deci există continuitate între diferitele sale exprimări verbale.

6. Această identitate și această continuitate pot fi păstrate în diferite sisteme teologice.

7. Când diferitele sisteme teologice vin în conflict unele cu altele, deosebirile pot fi discutate pe baza dovezilor și argumentelor convingătoare.

Poate limbajul să comunice în mod eficient adevărul absolut?

Când intrăm în sfera limbajului și a adevărului, ne dăm seama că intrăm într-un domeniu de mare complexitate și astfel suntem implicați într-o dispută aprigă în cadrul teologiei actuale. Iar aceasta ne poate îndepărta mult de drumul bun. Nu trebuie să ne lăsăm îndepărtați. Totuși, trebuie să discutăm subiectul acesta într-o măsură, ca să înțelegem problemele care confruntă astăzi teologia adventistă.

Natura limbajului și relația sa cu adevărul ne cer să privim la aceste probleme. Dacă limbajul trebuie să fie un mijloc de comunicare a adevărului, atunci el trebuie să

fie în stare să definească adevărul și minciuna și să facă deosebirea între cele două. De fapt, dacă limbajul nu poate face deosebirea între adevăr și minciună, între realitate și ficțiune, atunci este distrusă orice comunicare logică.

Această concluzie s-ar aplica, evident, și la pretențiile pluralismului. Dacă nici măcar cel mai bun limbaj nu poate face deosebire între adevăr și minciună, atunci pretențiile de autenticitate ale pluralismului sunt de asemenea ilogice și trebuie respinse.

Pluralismul, nefiind dispus să-și recunoască propriile contradicții, pare să fie deschis și dispus să adopte multe poziții teologice diferite. El promite că va garanta pacea și armonia chiar în cadrul diferitelor discipline teologice. Totuși, în realitate face exact invers. Pluralismul teologic va adopta diferite puncte de vedere teologice și etice doar atâta timp cât acestea se înscriu într-un cadru liberal și umanist.

Pluralismul nu este o idee nouă. Cu o generație în urmă, savantul conservator Allan Bloom numea această așa-zisă deschidere „închiderea minții americanilor”.

Totuși, posibilitatea noastră de a comunica unii cu alții se bazează pe concepția conservatoare că există o lume reală distinctă de limbajul nostru, dar descrisă de limbaj în mod convenabil. Această realitate devine criteriul pentru a face deosebire între afirmațiile adevărate și cele false. Această realitate se bazează pe două noțiuni: prima este că termenul „realitate” reflectă în mod clar adevărata stare a lucrurilor. A doua, că realitatea sau convingerile adevărate pot fi exprimate în raționamente și afirmații comunicate prin limbaj.

Dacă înțelegem astfel realitatea, atunci limbajul este un instrument viabil pentru descrierea adevărului și pentru a face afirmații autentice cu privire la adevăr. Totuși, limbajul nu poate ajunge să se substituie adevărului pe care îl transmite. Adevărul rămâne același, oricât de confuz poate fi limbajul și indiferent de eforturile limbajului de a-l denatura.

Pluralismul și postmodernismul

Dar această realitate nu a oprit dezvoltarea minciunii. Astăzi, postmodernismul a dus ideea de pluralism la extreme de neimaginat. Cu noua sa identitate, fiind mai sofisticat și mai atractiv, pluralismul remodelează radical cultura noastră și credința noastră religioasă.

Într-un articol cu titlul „A Postmodern Scandal”, Gene Veith prezintă patru idei despre postmodernism, care demască eforturile lui de a reinterpretă realitatea astfel încât să distrugă adevărul așa cum este descoperit în Scriptură. Cele patru idei sunt următoarele:

Dacă biserica noastră ar accepta pluralismul, nu am mai putea susține că noi cunoaștem adevărul. Întregul program misionar al bisericii noastre mondiale ar fi compromis. Și s-ar pierde rațiunea existenței noastre.

1. Adevărul este „construit” (interpretat).
2. Adevărul depinde de interpretare.
3. Adevărul este o expresie a puterii și
4. Adevărul poate fi fragmentat.

Veith arată că filozofia și teologia postmoderne resping toate pretențiile de adevăr obiectiv. În acest ocean al relativității, fiecare om și fiecare popor își construiește propria înțelegere privind adevărul. Fiecare declarație cu privire la adevăr este la fel de valabilă ca oricare alta. De exemplu: Minciuna este imposibilă, pentru că presupune

realitatea obiectivă. Prin urmare, în gândirea postmodernă, a-i convinge pe oameni că ai dreptate este ceva care ține de inventivitate. Așa cum se spune de multe ori astăzi despre lumea politică, „invenția este literalmente totul”. Dacă toate pretențiile despre adevăr sunt doar „construcții”, adică interpretări, atunci ele pot fi reinterpredate la infinit.

Pluralismul a dat apoi naștere la ideea că adevărul este o „construcție” (invenție) pur omenească. Adevărul ca un absolut nu mai există. Inconsecvențele sau minciunile și erorile evidente nu mai frământă mintea postmodernă, pentru că înseși cuvintele au încetat să aibă sensuri stabile. Adevărul depinde, deci, de interpretarea care i se dă. Cei care au putere impun altora ideile lor despre adevăr și realitate. Nu adevărul, ci puterea contează. Oricine poate să-și comunice propriile interpretări cel mai bine ori să le vândă altora este acceptat ca și când ar avea dreptate.

O altă idee care creează confuzie în privința realității este ideea sau credința că adevărul poate fi fragmentat. Este ideea că diferitele componente din caracterul și din acțiunile noastre nu se influențează deloc unele pe altele.

Implicațiile pluralismului pentru adventism

Dacă biserica noastră ar accepta pluralismul, nu am mai putea susține că noi cunoaștem adevărul. Chiar dacă am putea pretinde că adevărul se potrivește pentru o parte a lumii, nu am putea spune că un anumit adevăr se potrivește pentru toată lumea. În cazul acesta, lucrarea noastră de evanghelizare ar fi lipsită repede de solia sa și de puterea de a-i câștiga pe alții la credința noastră. Întregul program misionar al bisericii noastre mondiale ar fi compromis. Și s-ar pierde rațiunea existenței noastre.

Tot ce susține adevărul nostru: autoritatea Scripturii, creațiunea specială, Sabatul zilei a șaptea, sfârșitul lumii, iminența celei de-a doua veniri

a Domnului Hristos, faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este adevărata biserică, toate acestea și-ar pierde semnificația. O pierdere dezastruoasă! Următoarele citate descriu ce s-a întâmplat cu Biserica Metodistă, când a acceptat pluralismul.

„În ultimii ani, am avut tendința să pierdem din vedere punctul central al doctrinei și, ca metodiști uniți, ne-am permis să insistăm asupra interpretărilor contradictorii, cărora le-am dat numele dezagreabil de pluralism. Iar uneori am vorbit ca și când pluralismul nostru ar fi cel care ne ține uniți și ar reprezenta semnul nostru cel mai distinctiv!... A sugera aceasta înseamnă să inspirăm numai haos și dezintegrare“ (*What We Believe, The Interpreter*, martie-aprilie 1982, pag. 8).

„Este evident, deci, că acceptarea oficială a pluralismului a generat probleme mai adânci decât cele pe care le-a rezolvat. În loc să-i conducă pe metodiștii uniți la o înțelegere mai mare a credinței lor, pluralismul i-a făcut să piardă din vedere punctul central al doctrinei care ar trebui să-i unească. Iar aceasta, la rândul său, a subminat unitatea necesară pentru lucrarea misionară, care este vitală, și pentru slujire“ (Jerry L. Walls, *The Problem of Pluralism, Recovering United Methodist Identity*, pag. 9).

Este aceasta direcția pe care vrem să o ia Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea?

Am fost și continuăm să fim o biserică întemeiată pe adevărurile Scripturii. Vrem să abandonăm această temelie biblică? Dacă nu păstrăm Biblia ca pe călăuzitorul și autoritatea noastră, ce vom avea de spus lumii?

Trebuie să ne punem aceste întrebări: Putem fi absolut siguri de ceea ce spune și cere Dumnezeu de la poporul Său? Putem cunoaște cu certitudine voința descoperită a lui Dumnezeu cu privire la învățăturile inspirate și pline de autoritate ale Domnului Hristos și ale Cuvântului Său?

Ce putem spune despre purtarea și stilul de viață ale adventiștilor de ziua a șaptea? Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Aceste întrebări sunt de importanță vitală pentru misiunea bisericii noastre.

1. *Este Biblia Cuvântul inspirat, infailibil, plin de autoritate al lui Dumnezeu?*

În ultimii câțiva ani, s-a dezvoltat ceea ce se numește neo-ortodoxie, atribuită de obicei teologului elvețian Karl Barth. Neo-ortodoxia este un compromis între liberalism și fundamentalism. Ea recunoaște că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dar susține că este și cuvântul omului. Problema care se ridică atunci este că nu avem nici o posibilitate să separăm Cuvântul lui Dumnezeu de cuvântul omului, în

Satana caută permanent să ascundă adevărul. Doar atunci poate să rupă relația noastră cu Domnul Hristos și să ne înrobească.

Scriptură. Prin urmare, autoritatea Scripturii este compromisă.

Totuși, Biblia nu recunoaște acest amestec dintre Cuvântul lui Dumnezeu și cel al omului, dintre adevăr și minciună. Ea pretinde că este Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat în totalitate și, deci, infailibil.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu“ (2 Tim. 3,16). Apostolul Petru ne spune că „nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Petru 1,21). Insuși Domnul Isus a susținut autoritatea Scripturii când a spus că „Scriptura nu poate fi desființată“ (Ioan 10,35).

Cuvintele lui Martin Luther în fața Dietei din Worms arată credința lui privitoare la Scripturi. El a spus: „Întrucât maiestatea voastră și alte-

tele voastre îmi cereți un răspuns clar, simplu și precis, vi-l voi da și este acesta: Nu pot supune credința mea papei sau conciliilor, pentru că este clar ca ziua că, de multe ori, au greșit și s-au contrazis unii pe alții. Deci, dacă nu voi fi convins prin mărturia Scripturii... nu pot și nu voi retracta“ (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, pag. 159-160).

2. *Se poate avea încredere în toate descoperirile și învățăturile Bibliei?*

Este Biblia o descoperire pe deplin inspirată și autentică a lui Dumnezeu și a voinței Sale pentru viața noastră? Sau este un amestec de învățături omenești și divine? Conține Biblia greșeli și neadevăruri? A creat Dumnezeu într-adevăr lumea aceasta în șase zile literale? Este Sabatul zilei a șaptea ziua biblică de închinare și obligatoriu pentru toți oamenii? Trebuie să înțelegem literal raportul despre grădina Eden? Au fost Adam și Eva oameni adevărați? Ce putem spune cu privire la istoria despre amăgirea Evei de către șarpe și mâncarea din fructul oprit?

Ce spune Biblia? „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,16-17).

Ellen White scrie astfel: „Există unii care se pot crede pe deplin în stare, cu judecata lor mărginită, să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să spună care cuvinte sunt inspirate și care cuvinte sunt neinspirate. Vreau să vă avertizez să vă feriți de această atitudine, frații mei pastori... Dumnezeu nu a autorizat pe nici un om mărginit să aleagă sau să respingă [părți] din Cuvântul Său“ (Ellen White, în *SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 919).

Iar în Introducerea cărții *Tragedia Veacurilor*, sora White explică: „Dar Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu, exprimate în limbaj omenesc, prezintă o unire a divinului cu umanul...

În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștințele necesare pentru înțuire. Sfintele

Scripturi trebuie primite ca fiind o descoperire plină de autoritate, infailibilă, a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și mijlocul de testare a experienței“ (*Tragedia Veacurilor*, pag. 5).

3. *Cum a privit Domnul Isus inspirația Scripturii?*

Putem fi siguri de integritatea Scripturii? Da! Și avem multe motive s-o facem. Unul dintre cele mai importante este faptul că Domnul Isus a susținut autoritatea Scripturii. El a spus: „Om nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Mat. 4,4).

În Ioan 17,17 Domnul Isus S-a rugat: „Sfîntește-i prin adevărul Tău“. În același verset, El afirmă clar că Scripturile sunt izvorul adevărului. „Cuvântul Tău este adevărul.“ Scripturile sunt, deci, o revelație a adevărului.

4. *Există greșeli și neadevăruri în Biblie?*

Permiteți-mi să vă prezint un citat din Pana Inspirației:

„Cei care se gândesc să simplifice presupusele dificultăți din Biblie, măsurând cu judecata lor îngustă ce este inspirat și ce nu este inspirat, mai bine și-ar acoperi fața, cum a făcut Ilie atunci când glasul lui Dumnezeu i-a vorbit într-un susur blând și subțire... Deși prezintă primejdiile care se înmulțesc în timpul sfârșitului, El [Dumnezeu] nu a calificat nici un om mărginit să descopere taine ascunse și nu a autorizat pe nici un om sau clasă de oameni să dea verdictul, spunând ce este și ce nu este inspirat.

Când oamenii, cu judecata lor limitată, consideră necesar să înceapă să cerceteze Scripturile ca să definească ce este și ce nu este inspirat, ei merg înaintea Domnului Isus ca să-I arate o cale mai bună decât cea pe care ne conduce El... Eu iau Biblia așa cum este, drept Cuvântul inspirat [al lui Dumnezeu]. Eu cred afirmațiile sale în totalitate“ (Ellen White, în *SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 944).

5. *Dovezi că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu*
Influența Scripturilor asupra

oamenilor de-a lungul istoriei mărturisește cu putere despre originea divină și despre inspirația Scripturii. Schimbarea radicală pe care a produs-o Biblia în viața a milioane de oameni de-a lungul istoriei constituie o dovadă convingătoare că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.

Marii conducători creștini din trecut au susținut valabilitatea Bibliei: apostolul Pavel, John Bunyan, Martin Luther, John Wesley, D. L. Moody, Charles Haddon Spurgeon, iar astăzi, Billy Graham.

Același lucru se poate spune despre influența Bibliei asupra popoarelor. Istoria popoarelor confirmă autenticitatea, originea supranaturală și puterea Scripturii.

„Sfintele Scripturi trebuie primite ca fiind o descoperire plină de autoritate, infailibilă, a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și mijlocul de testare a experienței“ (Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, pag. 5).

Din contră, răul produs de popoarele și de oamenii care au respins Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește de asemenea cu putere despre inspirația și influența sigură și transformatoare a marilor adevăruri ale Scripturii. Nazismul și filozofia comunistă ateistă sunt cele mai clare exemple despre rezultatul rău al respingerii Scripturilor și a marilor adevăruri pe care le conține ea și pe care adventiștii sunt angajați să le vestească lumii întregi.

6. *Ținând cont de aceste re-*

alități, spre ce trebuie să ne îndreptăm atenția în studiul Bibliei?

Domnul Isus a spus despre Scripturi: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“ (Ioan 5,39).

Întreaga Biblie este o prezentare a adevărilor mari care descoperă pe Domnul Isus și ceea ce face El în lumea noastră. Dacă vrem să-L cunoaștem pe Mântuitorul și să ne unim cu El în lucrarea Sa, trebuie să studiem și să cunoaștem marile doctrine care descoperă pe Domnul Hristos și lucrarea Sa.

Relația cu Domnul Isus și cooperarea cu el în lucrarea Sa trebuie să fie scopul suprem al lucrărilor noastre multe și variate. Predicarea și predarea marilor adevăruri descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie țința eforturilor individuale și colective, ale bisericii.

Concluzie

Într-o cunoscută revistă romano-catolică, *FIRST THINGS*, a apărut recent un articol care subliniază importanța acestui subiect. Articolul era intitulat „Join the Catholic Revolution“ (Uniți-vă cu revoluția catolică). Voi cita primul paragraf:

„Chiar acum are loc o revoluție care schimbă fața bisericii [romano-catolice] în America. Catolicii obișnuiți învață și trăiesc credința ca niciodată; ei înnoiesc cultura catolică și fac convertiți. Care este secretul lor? Ei își umplu mintea și inima cu adevărul catolic“ (*FIRST THINGS*, mai 1998, #83, coperta din spate).

Advențiștii de ziua a șaptea ar trebui să se identifice ușor cu gândul acesta. Nu este chiar rațiunea existenței noastre să prezentăm lumii adevărurile mari și eterne din Cuvântul lui Dumnezeu? Nu ar trebui să ne umplem mintea cu adevărul Bibliei - convingeri la care ținem așa de mult - și să trăim credința noastră ca niciodată?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acest articol este manuscrisul predicii sale cu ocazia Conferinței asupra Bibliei, ținută la Ierusalim.

Ce pot Dumnezeu și Net-ul

Dorin era om mare. După revoluție, de când s-a hotărât împreună cu Nuca să se ajungă în viață, norocul îi răsări în cale. Cu o casă mare, așezată strategic, chiar în fața fermei la care lucrau muncitorii, ce altceva mai bănos putea el face decât... o cârciumă. Da, nu una de rând! Și, cum tot omul e atras de ce-i nou și frumos, cârciuma lui Dorin ajunsese cea mai cu vază și cea mai plină din toată comuna de peste 10.000 de suflete. Iar cârciumarul, deh, ajunsese om mare!

Poate că, prins de afaceri, nici nu băgase de seamă că, prin toamna anului 1996, câțiva adventiști (vreo 38) înființaseră în Dumbrăvița o comunitate.

Într-o zi, se vâri năpasta în cârciuma lui Dorin. Un neisprăvit - cine-l puse?! - bău ce bău și, deodată, căzu ca mort la podea! N-au mai avut ce-i face... Au fost și cercetări și martori... Pe Dorin nu l-au considerat vinovat, căci omul își făcuse treaba cinstit (poate că, dacă ar fi „botezat” rachiul, n-ar fi murit nenorocitul acela, mai știi?).

Era chiar în luna lui decembrie 1997. Spera Dorin că, o dată cu sărbătorile, va uita și de necazul acela.

Într-o zi, ce să vezi? În fața casei lui se opri nea Mihai. Mare mirare! Ce căuta prezbiterul adventiștilor la cârciumă? „Bună ziua, bună ziua...” Și, mai pe drept, mai pe ocolite, nea Mihai îl întrebă: „Spune, măi Dorine, nu te mustră cugetul? A crăpat omul asta de mâna ta. Nu i-ai dat tu să bea? Bagă de seamă, sângele lui e pe mâinile tale... Împacă-te, omule, cu Dumnezeu!” Din ceasul acela, Dorin n-a mai avut liniște. Nuca l-a simțit și-l tot întreba: „Ce-ai Dorine?” Până într-o zi, când Dorin n-a mai putut răbda și i-a zis: „Gata! Trebuie să ne împăcăm cu Dumnezeu, că nu se mai poate!” Zis și făcut.

Lucian Cristescu

Nuca și-a amintit că se trage dintr-o familie bună de creștini după Evanghelie. Dar, ca să nu fie cu ceartă, s-au hotărât să meargă pe la toți, fără deosebire: la ortodocși, la creștini după Evanghelie, la pentecostali, ba chiar și la martori... O vedea Dumnezeu și le-o răsplăti cu îndurare. Exact în vremea aceea, pastorul Ionel venise cu Net-ul la Dumbrăvița. Vestea a ajuns și la alde Dorin, care și-a luat nevasta și... hai la Net. Ah! Frumos, măi frate! Așa ceva nu se vede oricând! Dar cârciuma mergea înainte... Să lase cârciuma pe mâna altora, nu-i prea venea la mână. Așa că, din seara următoare, Dorin își scotea clienții, înțuca crâșma și-i lua cu el la Net. Câte 15-16 veneau în mica adunare, seară de seară, să vadă tot!

Când Mark Finley a făcut primul apel, parcă un vânt a trecut prin adunare. Dorin și Nuca, cu lacrimile șiroaie, se ridicaseră și pășeau compleșiți spre amvon: „Vrem să ne împăcăm cu Dumnezeu”.

Acasă și-au mai venit în fire. „Ascultă, Nuca! Sau ne pocăim, sau nu... Adventist cu porci nu se poate!” Și l-au chemat în grabă pe Gabriel, fratele lui. „Îi iei tu, mă, sau deschid poarta și le dau drumul și să plece unde văd cu ochii... Ce să vadă, că era noapte. „Ți-ai pierdut mintea, nene!” o ținea Gabi înainte. Dar, până la urmă, ca să nu se piardă bunătatea de jivine, i-a legat Gabi cu o ață și i-a dus noaptea la el acasă. „Curat a înnebunit alde Dorin!” La fel a făcut și cu slana din pod, și cu cârnații înșirați. Cât despre butoaiele cu otravă, le-a vărsat, scurt, la canal.

Gata! Adio cârciumă!

Să vezi apoi ceartă! Au venit rubedeniile pe capul lor...

Sâmbetele, pe Gabi îl apuca hărnicia și lucra numai în curtea lui Dorin, că poate-poate... Dar Nuca și cu Dorin erau hotărâți de tot! Prin februarie 1998, pe când Net-ul era pe terminate, adunarea se pregătea de botez. „Cum să ne botezăm, fraților?” se jelea Dorin. „Adică să ne mântuim noi și pe Gabi al nostru să-l lăsăm pierzării? Nu pot una ca asta!” Au luat, însă, o hotărâre bună: „Uite, fraților, pe 11 mai e ziua mea de naștere. Aștept până atunci. Și, fie că o veni, fie că nu, atunci vreau eu să mă nasc de-a devărat, om nou!”

A venit și luna mai. În ziua hotărâtă, Dorin și Nuca împreună cu 14 dintre clienții lor, 16 de toți, stăteau înșirați pe marginea bazinei de botez. Plângeau toți! Singur Gabi, de față și el în adunare, stătea ca de piatră... Cel puțin, așa credea el. Dar Dumnezeu este maestrul situațiilor imposibile. El ia piatra, suflă peste ea și „hop!”, face din ea un... fiu al lui Avraam. Așa că, la numai trei săptămâni, pe 30 mai - de ziua botezului național -, frații au mai făcut un botez: pentru Gabi și nevastă-sa.

Îți poți închipui cum arată cerul pe pământ? E limpede, că numai în lacrimi. Bucuria sfâșia cu durere inima lui Dorin și zdrobea inima lui Gabi.

De vrei să cauți azi cârciuma cu pricina, te duci degeaba. Căci Dorin și Gabi n-au iertat-o până n-au desfăcut-o de tot. Au tras gardul la loc, iar pe locul ei au sădit floricele. Mai la vale, în mica adunare, în loc de 38, găsești acum 59 de guri care cântă slavă lui Dumnezeu. La o așa întâmplare, ce-ai zice să faci și tu, în adunarea ta, un Net?

Lucian Cristescu este directorul Departamentului Evanghelizare și secretarul Asociației pastorale la Uniune.

Eroi de mâine...

Credința este înaintarea contra curentului firii pământești. După cum un avion plutește doar cât timp motoarele lui biruie gravitația, la fel, supraviețuirea spirituală depinde de lucrarea statornică a credinței. Pare ciudat, dar

credința nu ia formă și nu se întărește decât în criză. Criza este dureroasă și nedorită, ca efortul fizic istovitor, dar este singurul mijloc prin care credința prinde contur, la fel ca mușchii omului. Rândurile acestea sunt scrise pentru cei care gustă

Criza credinței (2)

• Credința nu vine din senin. Ea răsare din cunoașterea de Dumnezeu prin studiu (vezi nr. trecut al revistei) și prin experimentarea rugăciunii. Sunt destui care se ridică de la rugăciune la fel de seci cum au ingenuncheat. Motivul?

• **Iată umul:** ei nu cunosc principiul de bază al rugăciunii, cel al „comunicării bilaterale”. Ei înșiruie cererile lor și, când termină, - gata! - se ridică. Mai departe? E treaba Lui! Asta se cheamă „criza monologului”. Dar Dumnezeu nu face nimic fără partenariatul omului. După ce Dumnezeu a ascultat lista mea, e rândul Lui să-mi împărtășească lista Sa! O comunicare adevărată este ca o șosea cu două sensuri: eu spun - El aude; apoi El spune - și eu aud! Aceasta-i cauza cea mai obișnuită pentru care rugăciunile se termină chinuit după doar două-trei minute. La rugăciune e nevoie nu numai de gură, ci și de urechi.

• **„Dar cum să aud?”** (1) Așteaptă (2) cu credință, înaintea Lui, (3) cugetând liniștit la problemele tale... Atunci mintea ta va fi luminată de înțelepciunea Lui și vei vedea așa cum vede El. Vei înțelege ce n-a fost bine și ce-ar trebui să faci ca lucrurile să se îndrepte... Experimentează citatul acesta: „Când orice glas amuțește și așteptăm în liniște înaintea Lui, tăcerea sufletului face și mai clar glasul lui Dumnezeu... În mijlocul mulțimii grăbite și în vârtoarea activității intense a vieții, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace.” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 293)

• **Un om al credinței** spune: „În rugăciune, mai important e să se realizeze legătura (să fii cu El) decât convorbirea propriu-zisă (lista de probleme). Pentru mine, mai mult contează răspunsul de la celălalt capăt al firului, un „Alo! Da!” (adică prezența Lui), decât răspunsul la problemele mele (lucrurile solicitate)”.

• **Criza simțămintelor** este un alt soi de criză a credinței. Paradoxal, ea survine după ce atingi un prag înalt în experiența rugăciunii, după ce dobândești simțământul fericit al prezenței lui Dumnezeu. La câțiva timp după aceea, când te pleci iar în rugăciune, cauți să regăsești acel prețios simțământ, dar... nu-l mai ai! Te încordezi, te concentrezi, o iei de la capăt cu

„Tatăl nostru”... doar ca să constăți îngrozit că ești gol și ca de piatră. Atunci vine disperarea... te ridici îngrozit de la rugăciune. Nu cumva ai făcut ceva teribil încât ești lepădat? Criza (am gustat-o și eu) poate fi scurtă sau lungă.

• **Cauza nu-i alta decât greșeala** de a căuta în rugăciune anumite simțăminte, în loc să pornim prin credință. Adică, în loc să ne bazăm legătura cu Dumnezeu pe făgăduința Lui, pe asigurarea Lui, că: „Iată, Eu sunt cu tine”, pe care s-o credem pur și simplu, noi căutăm mai întâi dovada simțămintelor noastre pe care le-am gustat de curând. Greșeala este că vreau mai întâi să simt... ca apoi să pot crede. Cu alte cuvinte, punem carul înaintea boilor sau efectele înaintea cauzei.

• **Ieșirea din criză** este întotdeauna aceeași: când, în groaza pierderii simțămintelor, ne prăbușim orbiți, neputincioși, la picioarele Lui, mărturisindu-ne nenorocirea, și când, nemai-având ieșire, ne abandonăm milei Lui, când îl luăm simplu pe cuvânt, cum am făcut-o la începutul credinței, în faza prunciei fără simțăminte, atunci credința se pune la lucru și cerul se deschide. Descoperim că, în tot timpul de criză, Dumnezeu era tot acolo... Și, ce să vezi? În mod uimitor: simțămintele pierdute renasc înnoite.

• **„Mulți nu exercită credința**, în schimb așteaptă acel simțământ pe care numai credința îl poate aduce”, scria Ellen White. Dar simțământul nu este credință. Acestea două sunt deosebite. Partea noastră este să exercităm credința. Iar simțământul bucuriei și binecuvântarea, pe acestea le dă Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu vine în suflet prin canalul credinței vii, iar credința aceasta stă în puterea noastră s-o exercităm. Credința pune mâna și apucă făgăduința promisă mai înainte ca ea să se fi realizat... Mulți confundă credința cu binecuvântarea care vine prin credință. Timpul când trebuie să dovedim credința este când ne simțim mai lipsiți de Duhul Sfânt. Când norii negri de întuneric se lasă peste mintea noastră, atunci e timpul să facem ca credința noastră să străpungă întunericul și să împărtășie norii...” (Early Writings, pag. 72).

Nemurire sau înviere...

Noi credem că plata
păcatului este moartea.
Dar Dumnezeu, singu-
rul care este nemuritor,
le va da viața veșnică
celor pe care i-a răscum-
părat. Până în ziua
aceea, moartea va fi o
stare de inconștiență
pentru toți oamenii.
Când Se va arăta Dom-
nul Hristos, care este
viața noastră, cei nepri-
hăniți, atât cei înviați,
cât și cei aflați în viață,
vor fi glorificați și
înălțați ca să-L întâm-
pine pe Domnul lor. A
doua înviere, a celor
nelegiuți, va avea loc cu
o mie de ani mai târziu.
(Rom. 6,23; 1 Tim.
6,15.16; Ecl. 9,5.6; Ps.
146,3.4; Ioan 11,11-14;
Col. 3,4; 1 Cor. 15,51-
54; 1 Tes. 4,13-17; Ioan
5,28.29; Apoc. 20,1-10.)

Puncte fundamentale, 25

Milioane de oameni din societatea noastră - creștini și necreștini - sunt fascinați după răspunsuri concrete despre ceea ce se întâmplă atunci când murim. Pentru unii, această mare dorință se naște din durerea imediată și aproape insuportabilă a pierderii cuiva drag. Pentru alții, este doar curiozitatea de a cunoaște ce nu se poate cunoaște.

Industria de divertisment și presa încurajează această fascinație. Artiștii de la Hollywood câștigă milioane de dolari pentru filme, ca *Ghost* (Spiritul), care susțin că există o viață imediat după moarte. Numărul din martie 1992 al revistei *Life* a consacrat articolul său principal problemelor ridicate de „experiențele din apropierea morții” - relatări despre trăirea unor senzații de căldură și a unor sentimente nedefinite, în afara corpului, de către oameni despre care se crezuse că au murit, dar care au fost resuscitați după ce au dat semne slabe de viață. Potrivit articolului, interesul față de „experiențele din apropierea morții” a luat amploare după ce a fost publicată, în 1975, cartea *Life After Life*, de Raymond Moody. Cartea, o compilație de istorisiri despre experiențele din apropierea morții, s-a vândut în șapte milioane de exemplare și a dat naștere, chiar în lumea oamenilor de știință, la o „discuție deschisă asupra acestor viziuni [care] a început să schimbe atmosfera din momentul morții, în America” (Verlyn Klinkenborg, "At the Edge of Eternity", *Life*, martie 1992, pag. 66).

Concepție populară

Dacă atmosfera din momentul morții s-a schimbat, concepțiile cu privire la moarte au rămas aceleași; pentru că, așa cum spune articolul mai departe, „concepția populară cu privire la experiențele din apropierea morții se bazează în mare parte pe o concepție cu privire la existența care nu s-a schimbat aproape deloc în mii de ani: credința că, în corp, locuiește un suflet, un spirit sau o minte care informează conștiința noastră și care părăsește corpul în momentul morții” (*Ibid.*, pag. 73).

Practic singuri între bisericile creștine organizate, între religiile din lume, care sunt forme moderne de misticism și de spiritism (cum este mișcarea New Age), adventiștii de ziua a șaptea se împotrivesc în mod hotărât și surprinzător de uniți acestei concepții. Această neaduce în contradicție și ne amenință popularitatea față de aproape toată lumea, cu excepția ateiilor împietriți. Este foarte greu să întâlnim un adventist care să aibă cea mai mică îndoială despre faptul că sufletul este muritor.

Motivul acestei siguranțe îl reprezintă înțelegerea noastră absolut logică despre starea morților. Această înțelegere, bazată pe învățătura Bibliei, stă în mare parte la temelia a tot ce cunoaștem despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura păcatului și despre marea luptă dintre Mântuitorul nostru, Isus Hristos, și Satana - marele înșelător, cel care, „ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8,44).

În Eden, Creatorul nostru le spusese clar lui Adam și Evei că, dacă nu ascultă de El (adică dacă păcătuiesc), dacă mănâncă din pomul din mijlocul grădinii, vor „muri negreșit” (Gen. 2,17). Această declarație simplă ar trebui să fie o dovadă biblică îndestulătoare că Dumnezeu nu ne-a dat suflete nemuritoare care pot să intre în legătură cu El în afara vieții fizice. Totuși, în caz că nu am înțeles de aici adevărul acesta, el este reafirmat în numeroase texte în întreaga Biblie.

Psalmul 6,5 spune astfel: „Cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine și cine Te va lăuda în locuința morților?” În Psalmul 115,17 citim: „Nu morții laudă pe Domnul și nici vreunul din cei ce se coboară în locul tăcerii”. Și, desigur, există afirmația clasică din *Eclesiastul* 9,5.6: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic... Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare” (vezi și Ps. 30,9; 88,10; 146,4; Is. 38,18 și 1 Cor. 15,17.18).

Înțelegerea faptului că sufletul este muritor răspunde și anihilează puterea primei și celei mai importante minciuni a lui Satana, pe care i-a spus-o Evei în Eden: „Hotărât că nu veți muri” (Gen. 3,4). Lui Adolf Hitler i se atribuie afirmația că este mai ușor să-i faci pe oameni să creadă o minciună mare

... Cum aduce speranță credința adventistă

decât una mică. Cât de trist este că, asupra acestui adevăr vital - ce se întâmplă când murim - practic întreaga lume, inclusiv creștinismul, a confirmat proverbul oribil al lui Hitler!

O dată ce a crezut prima mare minciună, omenirea s-a angajat în mod inevitabil să primească multe alte minciuni care vin o dată cu ea. Unele dintre ele se exclud reciproc, dar sunt la fel de seducătoare în orice timp, mai ales astăzi. În toate relatările recente ale experiențelor din apropierea morții, i s-a făcut cuiva vreo aluzie cu privire la iad sau la pedeapsa pentru păcat? Nu. Nu se vorbește decât despre o senzație de eliberare și de plăcere extremă. Mesajul evident pe care amăgitorul ar vrea să-l credem este că fiecare om, indiferent cum trăiește sau ce crede, va fi înălțat, când va muri, și va primi o răsplată imprecisă, dar plină de slavă. Astfel, dacă nu există pedeapsă pentru păcat, nu poate să existe păcat.

Dumnezeu este prezentat ca fiind plin de cruzime

În contradicție evidentă față de această minciună, dar la fel de amăgitoare, este învățătura despre un iad care arde veșnic. Dumnezeu a spus că păcatul înseamnă moarte. Aceasta exclude orice lac veșnic al focului, în care păcătoșii sunt ținuti în viață și pedepsiți o veșnicie. Dar cea mai mare parte a creștinătății a primit învățătura despre chinul veșnic. Și această idee are rădăcini directe în prima minciună a lui Satana: „Hotărât că nu veți muri”. Dacă, spre deosebire de adepții experiențelor în apropierea morții, este corect să credem că păcatul va fi pedepsit, atunci o credință paralelă într-un suflet nemuritor, ne constrânge, în cele din urmă, să ajungem la concluzia că Dumnezeu este doar un monstru cosmic. Cum ar putea un Dumnezeu cu adevărat drept și iubitor să răsplătească 70 sau 80 de ani de viață trăită în păcat, pe pământ, cu veșnicia nesfârșită de chinuri de nedescris de înfricoșătoare, trăite în mod conștient? Dumnezeu ar fi atunci un tiran de care ar trebui să ne temem și pe care nu am putea să-L iubim.

După aceste minciuni, vine spiritismul. El poate fi cel mai sinistru și, în diferitele sale forme, este practicat de tot mai mulți oameni. Prin pretinse descoperiri din partea celor care au murit, cei creduli ajung pradă ușoară pentru tot felul de noi amăgiri.

Doctrina noastră despre faptul că sufletul este muritor, poate mai mult decât oricare altă doctrină, ne desparte de toate celelalte organizații religioase într-un fel care poate să atragă atenția maselor. Ea așază toată credința în contextul marii lupte dintre Domnul Hristos și Satana. Ea afirmă că Dumnezeu este Creatorul nostru, că neascultarea este cauza tuturor suferințelor noastre. Ea vestește un Dumnezeu al iubirii, care urăște păcatul, dar este îndurător și drept în judecata Sa finală asupra păcatului. Ea răspunde la nesiguranța și teama unei lumi rănite, care ne înconjoară, și îi conduce pe oameni la un Mântuitor iubitor, care va reveni în curând, îi va învia pe copiii Săi și-i va chema la o viață nouă în El.

Suntem dispuși și putem?

Această doctrină va face toate lucrurile, dar numai dacă suntem dispuși și dacă putem să vorbim despre ea. Desigur, mântuirea noastră are de-a face mai mult cu răspunsul la înțelegerea simplă a caracterului lui Dumnezeu, așa cum este descoperit prin Fiul Său, decât cu posibilitatea de a enumera toți pașii prin care am ajuns la această înțelegere. Este mult mai important să știm, în adâncul ființei noastre, că Dumnezeu este iubire decât să știm, în adâncul minții noastre, că un anumit text o spune. Dar asta nu ajută nimănui în afară de noi. Cum pot convingerile noastre să ajute pe altcineva, dacă noi nu-i putem oferi dovezi precise, credibile, din partea unei autorități din afara noastră?

Poate că, mai mult decât oricare altă doctrină adventistă, înțelegerea faptului că sufletul este muritor își găsește aplicația practică atunci când ne întâlnim cu oamenii de pe stradă și le vorbim despre credința noastră. Dar trebuie să avem ceva de spus. Asta înseamnă o studiere serioasă a Bibliei și, desigur, chiar ceva mai multă memorare a ei, care s-a cam demodat.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Ezechiel 18,20: „Sufletul care păcătuiește... va muri” arată în mod clar că:

a. omul este muritor, ca urmare a păcatului, adică a neascultării de Dumnezeu.

b. omul are un suflet nemuritor.

c. oamenii care păcătuiesc vor trăi veșnic în „iazul de foc” (Apc. 20,10,14,15), în care vor fi chinuiți.

2. Spiritismul, adică preținsa comunicare cu morții:

a. se bazează pe prima minciună spusă de Satana omului, și anume că omul este nemuritor.

b. în forma sa modernă, mărturisește că primește pe Domnul Hristos și Biblia, dar trece cu vederea dreptatea lui Dumnezeu, acuzațiile Sale contra păcatului și cererile Legii Sale sfinte, făcând ca binele și răul să fie relative.

c. este una dintre principalele amăgiri prin care Satana va duce în rătăcire, în cele din urmă, lumea întreagă, cu excepția celor care își întăresc mintea și inima cu adevărurile Scripturilor.

3. În parabola despre omul bogat și despre săracul Lazăr, Domnul Isus a subliniat aceste învățături:

a. importanța trăirii prin Cuvântul lui Dumnezeu.

b. faptul că morții continuă să trăiască și să fie conștienți.

c. destinul veșnic este decis în această viață și nu există un al doilea timp de probă.

d. Scripturile sunt ghidul spre pocăință și mântuire; dacă nu ascultăm de avertizările din Cuvântul lui Dumnezeu, nimic nu ne mai poate mișca.

4. Afirmația lui Pavel: „Ne place mult mai mult să părăsim corpul acesta ca să fim acasă la Domnul” (2 Cor. 5,8):

a. arată că, pentru creștini, moartea este un câștig - nu mai trec prin ispite, încercări și dureri, iar la înviere vor primi darul nemuririi și corpuri proslăvite.

b. exprimă speranța de a fi împreună cu Domnul, la înviere; deoarece morții nu sunt conștienți, ei nu percep trecerea timpului, iar dimineața învierii pare că vine imediat după moarte.

c. vine în contradicție cu învățătura Bibliei despre faptul că sufletul omului nu supraviețuiește morții sale fizice.

Răspunsuri corecte:

1. a; 2. a, b, c; 3. a, c, d; 4. a, b.

Inspirată să salveze suflete - 6

Nu toți cei care au primit sfaturi de la Dumnezeu prin Ellen White au profitat de pe urma lor. Cazul tragic al lui Moses Hull este un astfel de exemplu. În *Mărturi*, volumul 1, (pag. 440-451), există două mărturii prin care el a fost avertizat de primejdiile la care se expunea dacă rămânea pe drumul pe care pomise. O scurtă schiță a vieții lui Hull se găsește în *Seventh-day Adventist Bible Encyclopedia* (vol. 10, ed. 1996, pag. 718). Viața lui Hull a împlinit unele dintre avertizările pe care le-a ignorat.

Moses Hull s-a născut în 1836. Înainte să se alăture adventiștilor de ziua a șaptea, în 1857, fusese membru în alte trei biserici. Prima lui soție a murit la opt săptămâni după căsătoria lor; el s-a recăsătorit un an mai târziu. Hull și a doua sa soție, Elvira, au avut patru copii. El era un predicator înzestrat, căruii îi plăceau mai ales dezbaterile publice. Cu timpul, a intrat în dezbateri publice cu spiritiștii, lucru pe care Ellen White l-a avertizat să nu-l facă. În 1862, în timpul unei dezbateri, așa cum mărturisea chiar el, nu se confrunța cu mediul spiritist, ci „cu un demon care spunea că este dl. Downing și care vorbea prin W. F. Jamieson” (*Review*, 27 ian. 1863). Deși participase atât la conferința din 1860, la care a fost ales numele „adventist de ziua a șaptea”, cât și la întâlnirea din 1863, la care a fost organizată Conferința Generală, Hull a apostaziat în toamna anului 1863 și a intrat în rândul spiritiștilor.

La mijlocul anilor 1870, Hull era înstrăinat de a doua lui soție, care primise spiritismul o dată cu el, și începuse să trăiască în concubinaj cu Mattie Sawyer, un mediu spiritist. Cât timp a fost spiritist, Hull a redactat câteva reviste și a scris aproape douăzeci de cărți și broșuri. Unele dintre ele sunt *The Question Settled* (Problema clarificată), *Encyclopedia of Biblical Spiritualism* (Enciclopedia spiritismului biblic) și *The Devil and the Adventists* (Diavolul și adventiștii). El a fost unul dintre primii care au folosit Biblia în încercarea de a aduce dovezi care să justifice spiritismul. Pentru un timp, Hull a vorbit atât de mult în favoarea iubirii libere, încât chiar spiritiștii erau stânjeniți din cauza lui. În 1903, a devenit primul președinte al Institutului Morris Pratt, din Wisconsin, înființat pentru pregătirea mediilor spiritiste. S-a retras din acest post în 1906. Totuși, la data morții sale, la San Jose, California, în 1907, era într-o călătorie de strângere de fonduri pentru acest institut.

Să ne îndreptăm atenția spre câteva dintre avertizările pe care Dumnezeu i le-a trimis lui Hull. Acestea au fost extrase din *Mărturi*, volumul 1, în care sunt publicate două dintre scrisorile pe care i le-a trimis Ellen White. Pe 5 noiembrie 1865, ea îi scria: „Am văzut că aceia care doresc a toată libertatea să se îndoiască de inspirația și de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu” (pag. 441).

Pe vremea când fusese adventist de ziua a șaptea, Hull scrisese un material de 182 de pagini, intitulat *The Bible from Heaven* (Biblia din cer). Mai târziu, ca spiritist, a scris două cărți despre interpretarea Bibliei potrivit concepțiilor lui spiritiste. În *Encyclopedia of Biblical Spiritualism* (1895, pag. 23), spunea: „Spiritiștii de astăzi nu cred că Biblia este inspirată...” Pe pagina anterioară, făcuse afirmația: „Deși nici o parte a Bibliei nu este infailibilă - nici o parte a ei nu este lipsită de greșeală -, când este interpretată corect, întreaga Biblie este folosită; întreaga Biblie este bună”.

Printre ipotezele lui Hull despre interpretarea Bibliei sunt următoarele, așa cum se află în cartea scrisă de el, *Bible - Who Wrote It? When, Where, How? Is It Infallible?* (Biblia - cine a scris-o? Când? Unde? Cum? Este ea infailibilă? - 1899, pag. 21, 22): „Expresile 'oameni ai lui Dumnezeu' [cu referire la 2 Petru 1,21] și 'om al lui Dumnezeu', totdeauna când sunt folosite în Biblie, se referă la medii. Duhul Sfânt este întotdeauna putere spiritistă. Dacă cititorul va ține minte lucrul acesta, îl va ajuta

mult în înțelegerea Bibliei”.

Viața lui Moses Hull arată foarte clar tragedia și confuzia care marchează atât de des o viață trăită în neascultare.

Iată încă o afirmație a lui Hull care ilustrează cât de potrivită a fost a doua jumătate a avertizării soriei White. În broșura sa, *The Devil and the Adventists* (Diavolul și adventiștii, 1899), după ce relatează pe larg istoria amăgirii Evei de către șarpe și avertizarea lui Dumnezeu că, dacă va mânca din fructul oprit, va muri, la pagina 15, Hull scria: „Ca răspuns la întrebarea: 'Pe cine trebuie, deci, să credem? Pe Dumnezeu sau pe Satana?' eu răspund că, în toate cazurile din Biblie, realitatea ne îndreptățește să îl credem pe Satana; el a fost întotdeauna demn de încredere. Aceasta este mai mult decât se poate spune despre ceilalți”.

La pagina 444, sora White îi scria: „Dacă vei merge în jos, nu vei merge singur; pentru că Satana te va folosi ca instrument al său pentru a duce suflete la moarte”. Nu numai membrii cei mai apropiați din familia lui Hull l-au urmat la spiritism, ci și fratele său mai mare, Daniel W. Hull. În *The Centennial Book of Modern Spiritualism in America* (1948) - o carte care marca împlinirea a o sută de ani de la apariția spiritismului modern -, la pagina 128, citim următoarele despre Moses Hull: „Mai mult decât oricare alt vorbitor, acest om avea darul spiritului misionar activ. El a predat permanent spiritismul”.

Ellen White l-a avertizat pe Moses Hull și cu privire la familiaritatea nepotrivită față de femei. La pagina 451, ea scria: „Când te afli printre surori, fii rezervat... Dacă surorile, căsătorite sau necăsătorite, manifestă prea multă familiaritate, respinge-le. Fii prompt și hotărât, pentru ca ele să înțeleagă pentru todeauna că nu încurajezi asemenea slăbiciuni”. Nu se cunoaște exact ce s-a întâmplat cu a doua căsătorie a lui Hull, dar el și-a părăsit soția ca să trăiască restul vieții în concubinaj cu un mediu spiritist, Mattie Sawyer. Înainte să o facă, el practica deja „iubirea liberă”. În săptămânalul *Woodhull & Claflin's Weekly* din 23 august 1873, Hull explica și încerca să dea o justificare logică pentru stilul său de viață lipsit de restricții morale. Apoi enumera mai multe obiecții ridicate de alții față de vederile lui. Ca răspuns față de cineva care spunea că credința lui Hull este „imorală, iar cei care o practică sunt senzuali, animalici [și] diabolici”, Hull scria: „De ce este mai animalic să fii o dată pe an cu douăsprezece femei decât să fii de douăsprezece ori pe an cu o singură femeie!... Eu spun doar că nu este, neapărat, cu nimic mai imorală o practică decât cealaltă”.

Pe scurt, iată un ultim exemplu din sfatul soriei White. La pagina 441, ea îi scria lui Hull: „Dacă alegi această cale [să-l urmezi pe Satana], vei descoperi la sfârșit că va trebui să plătești un tribut greu și teribil”. Fiul unui nepot de-al lui Hull povestea următoarele: „Înainte să moară, unchiul Moses era foarte nefericit. Se spune că i-ar fi mărturisit unuia dintre membrii noștri loiali - cred că tatălui meu - că ar fi dispus să se țărască pe mâini și pe genunchii de la _____ până la _____ (două orașe mari de atunci, nu-mi amintesc numele), dacă prin asta ar putea ajunge înapoi unde a fost în biserică și să se bucure de favoarea lui Dumnezeu” (Lewis R. Ogden, *Review*, 5 iulie 1973). O notă tipărită spune că Hull a căzut în drum spre oficiul poștal. Dar în certificatul său de deces, după ce se arată cauza morții în termeni medicali, se adaugă, în paranteză: „sinucidere”.

„În 1860, când era încă adventist de ziua a șaptea, Hull scrisese în *Review and Herald* din 29 mai astfel: „Eu aș putea să cad de pe drum, dar dacă o voi face, voi fi recunoscător totdeauna pentru că cetatea este destul de ieftină pentru cei care ajung în ea”. Cât de tragic este că Moses Hull, despre care Ellen White scria: „Dacă ai fi un om consacrat, evlavios, atât la armonie, cât și în afara acestuia, predicarea ta ar fi însoțită atunci de o influență puternică” (pag. 447), a ales să meargă pe un alt drum.

Cum să ne schimbăm obiceiurile

Putem să ne „programăm“ creierul prin repetarea continuă a bunei conduite.

Lui John Forester aproape că i se opri inima când se duse la grajdul cailor, într-o dimineață, la sfârșit de săptămână, și descoperi că o femelă elan, de peste 500 kg, care aștepta să nască, se hotărâse să locuiască acolo. Pentru că nu departe de locuința și terenul său se află Parcul Național Grand Teton, în nord-estul statului Wyoming, S.U.A., Forester mai văzuse câte un elan, din când în când, dar niciodată așa de aproape. Și era clar că acest elan avea intenția să rămână. Găsise destulă apă, destul fân și un adăpost cu acoperiș - ce-ar fi putut cere mai mult?

Când Forester încercă să intre în șură să le dea de mâncare cailor, Mildred Buclucașa, cum o numi, se îndreptă amenințător spre el, alungându-l. El reveni cu o pușcă și trase de câteva ori în aer, dar „ea se întoarse în altă parte, își lăsă urechile să-i atârne și veni drept spre mine“, spune el. El dispăru la adăpostul unor tufiguri din apropiere.

Luni dimineață, Forester trebui să-și escorteze copiii până la autobuzul școlii, cu arma în mână. Așa că dădu telefon la asociația vânătorilor și pescarilor, care trimise un reprezentant, pe Tom Tillman, să vadă ce poate face să o scoată pe Mildred Buclucașa din șură - la urma urmei, cailor începuse să le fie foame.

Tillman încercă o armă cu pocnitori. Mildred nu se lăsă impresionată. „Am fugărit-o pentru un timp“, spunea Tillman râzând, „apoi mă fugări ea pentru un timp. Era cam agresivă.“

Marți dimineață, Tillman se hotărî să ia măsuri mai drastice. Se întoarse cu o pușcă cu tran-

chilizante, dar elanul se scutură și rămase pe loc nepăsător. Apoi, în timp ce bărbații discutau ce tactici să adopte în continuare, Mildred Buclucașa făcu un salt, sări peste gard și se îndepărtă în goană.

Uneori, un obicei rău pune stăpânire pe viața noastră, așa cum Mildred Buclucașa se făcuse stăpână pe șura lui John Forester. Și orice încercăm să facem ca să scăpăm de el, parcă nimic nu dă rezultate. El persistă cu tenacitate și ne simțim neputincioși să-l biruim.

De fapt, un obicei nu trebuie să ne surprindă. În definitiv, el este un tipar în purtarea noastră, pe care l-am programat noi înșine în computerul pe care-l numim creierul nostru. Explicația formării unui obicei în creier necesită folosirea multor termeni științifici, ca „dendrite“, „axoni“ și „citoplasmă“. Dar, în esență, creierul prelucrează și trimite mesaje spre diferite părți ale corpului, prin celulele nervoase. Orice gând sau faptă repetată contribuie la formarea unei căi electrochimice prin celulele nervoase - cu cât se repetă mai des, cu atât se formează o cale mai puternică. Și cercetătorii au descoperit că astfel de căi nu se pot șterge probabil niciodată.

Înseamnă, deci, că nu putem face nimic ca să biruim un obicei rău? Suntem sortiți ca tot restul vieții să ne roadem unghiile, să ne trosnim degetele sau să mâncăm prea mult? Categorie nu! Iată câteva sugestii:

• **Cere ajutorul lui Dumnezeu.** Biblia ne spune că nu ne putem aștepta să facem o schim-

bare permanentă în viața noastră fără ajutorul Său. „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15,5). Orice alt lucru pe care îl putem face ca să ne lăsăm de un obicei rău trebuie să se bazeze pe înțelegerea faptului că puterea de a-l face vine de la Dumnezeu. „Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Fil. 4,13).

• **Alege un timp potrivit pentru a face schimbarea.** „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui“ (Ecl. 3,1). Sărbătorile, de pildă, nu sunt, probabil, cel mai bun timp pentru începerea luptei contra obiceiului de a mânca prea mult. Abandonarea unui obicei rău trebuie făcută cât mai ușoară. Orice avantaj de care ne putem folosi presupune o bună planificare.

• **Îndreaptă-ți atenția spre câte un singur obicei.** Nu încerca să învingi mai multe obiceiuri în același timp. Și aproape orice jintă pe care ne-o putem pune este mai ușor de atins dacă o reducem la obiective mai mici. Aceste obiective mai mici fac ca întregul program să pară mult mai realizabil și mai puțin descurajator. Mark Twain spunea: „Obiceiul e obicei și nu trebuie aruncat pe fereastră, ci înduplecat și condus afară pe scări, treaptă cu treaptă“.

• **Analizează-ți obiceiul.** Fă o listă cu ocaziile și locurile în care manifesti cel mai des comportamentul pe care vrei să-l schimbi. Dacă vrei să faci ceva ca să nu mai mănânci între mese, vei descoperi, probabil, că, deseori, ești atras în mod inconștient spre bucătărie - sau spre un centru alimentar, când ești la școală sau la serviciu - la anumite ore

din zi. Apoi poți planifica în mod conștient să faci alte lucruri în acele momente. Unul dintre principiile biblice pentru biruirea ispitei spune să o evităm, ori de câte ori este posibil. Eva nu avea ce să caute în apropierea pomului cunoștinței binelui și răului.

• **Înlocuiește obiceiul rău cu unul bun.** Nu uita că există obiceiuri bune, ca și obiceiuri rele.

Teologul Nathaniel Emmons spune: „Obiceiul este fie cel mai supus slujitor, fie cel mai crud stăpân”. Obiceiurile bune sunt folosite pentru aducerea la îndeplinire a multor lucrări obișnuite în fiecare zi. Nu-i așa că ne bucurăm pentru că nu trebuie să învățăm, în fiecare dimineață, să ne legăm șireturile de la pantofi, să ne spălăm pe dinți sau să ne facem patul? Și ne putem forma obiceiuri bune care să ne ajute să facem lucrări mult mai importante.

Chiar dacă obiceiul rău a făcut o cale permanentă în creier, ne putem programa creierul în așa fel, încât să facă o cale permanentă și mai mare, prin repetarea continuă a unui obicei bun. Fă-ți un program de mișcare fizică pentru ora la care vezi că este cel mai probabil că vei sta prea mult la televizor. Fă un efort conștient ca, în loc să bârfești, să spui cuvinte de apreciere despre oamenii pe care îi cunoști.

Domnul Isus a ilustrat acest principiu în Matei 12,43-45: „Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. Atunci zice: 'Mă voi întoarce

în casa mea, de unde am ieșit'. Și când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri, mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omu-

• **Nu renunța, dacă n-ai reușit.** Adu-ți aminte că acele căi electrochimice din creier fac foarte ușoară revenirea la vechiul obicei. Peter Miller, coautor al cărții *Self-watching* (Cu ochii pe noi înșine), spune:

„Este ușor să nu mai practici un obicei. Este și mai ușor să-l practici din nou”. Dacă te învinge vechiul obicei, nu te purta aspru cu tine. Consideră asta o experiență din care înveți și învață din ea.

Cercetările au arătat că, de pildă, cu cât s-au făcut mai multe încercări de renunțare la fumat, cu atât sunt mai mari șansele de succes. Nu te lăsa descurajat. Dacă Petru s-ar fi lăsat descurajat de eșecul său din curtea marelui preot, când era judecat Domnul Isus, n-ar fi ajuns niciodată un conducător de sea-mă în prima biserică creștină. „Cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică” (Prov. 24,16). Dacă Domnul Isus te poate ierta, desigur că ar trebui ca și tu să te poți ierta.

Dumnezeu a promis că, orice

„Mildred Buclucașă” ar putea exista în viața noastră, El ne va ajuta să o alungăm definitiv. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Mat. 21,22). De ce să nu-L rugăm astăzi să ne ajute să ne lăsăm de obiceiurile noastre dăunătoare?

Gary Swanson este redactorul broșurii *Collegiate - materialul suplimentar pentru Școala de Sabat*, destinat tinerilor. *Adventist Review*, 20 noiembrie 1997

lui acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi”.

• **Gândește optimist la lupta pentru schimbarea obiceiurilor.** Dacă ne îndreptăm atenția asupra tuturor lucrurilor la care trebuie să renunțăm, aceasta doar aruncă o umbră asupra oricărui lucru pe care încercăm să-l facem. Dacă încerci să slăbești, imaginează-ți că vei arăta mai bine, în loc să te gândești tot timpul la tortul de ciocolată din care nu vei mânca.

Din temelie

Cum au făcut trei femei ca imposibilul să devină realitate

Ar putea trei femei din una dintre cele mai sărace regiuni din Africa de Sud să construiască, să consacre și să facă să se umple o biserică? Da, este posibil și, cu ajutorul mai multor persoane, ele au făcut acest lucru.

Acum trei ani, Heather Tredoux, directoarea postului de radio The Voice of Prophecy (Vocea Profeției) din Africa de Sud, a vizitat partea de nord a acestei țări (provincie numită înainte Transvaal) în care locuiesc 1,5 milioane de oameni Shangaan-Tsonga - unul dintre cele mai sărace și neluate în seamă triburi.

Tredoux se afla acolo pentru a lua legătura cu cei interesați de Vocea Profeției și pentru a se întâlni cu persoana care traducea lecțiile de la Vocea Profeției în Tsonga, dialectul din zona respectivă. Împreună cu ea se aflau pastorul din zonă, E. N. Mugivhela, și Faan Ebersöhn, o persoană laică ce dorea cu înfocare să-i ajute pe acei oameni. În tot poporul Shangaan-Tsonga erau doar 68 de adventiști, iar într-o regiune de circa 10.000 oameni, era un grup mic de tot de adventiști, care consta în total din trei femei - două surori, Selina Mabila și Lilian Maswanganyi, și prietena lor, Emely Mabasa, care, de regulă, predica.

Însă aceste trei femei aveau un vis. Doreau să construiască o biserică. Când le vizitase Tredoux, ele îi arătasera terenul primit de la șeful de trib, Mudavhula. El le dăduse posibilitatea să aleagă între trei locuri; ele aleseseră unul pe o coastă de deal pe care crește un copac rezistent - copacul msasa - ele voiau să lase ca lumina lor să strălucească în toată regiunea.

Ardis Stenbakken

Prin credință, au curățit locul și l-au împrejmuit cu un gard, având în minte gândul că, dacă ele fac ce pot, Dumnezeu va face restul. Când erau întrebate cum ar putea trei femei, fără fonduri, să construiască o biserică, ele spuneau: „Casele noastre ni le putem construi; așa că putem face și o biserică.”

Cu ce aveau s-o construiască? Cu pietre care se găsesc din belșug în zonă și cu paie, „dacă va fi nevoie”, spuneau ele. Apoi „o să invităm pe toți vecinii și-i vom învăța și pe copii despre Dumnezeu.”

Una dintre surori, Selina, aflase

Aceste trei femei aveau un vis. Doreau să construiască o biserică.

despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în 1946, la Colegiul Bethel din Transkei, și devenise adventistă peste câțiva ani, când locuia în apropiere de Johannesburg. În 1983, împrejurările o aduseră înapoi în satul ei natal, satul lui Mudavhula. Se obișnuise cu entuziasmul și viața activă dintr-o biserică mare și acestea îi lipseau în această localitate de țară, fără biserică și aproape fără nici un alt membru al bisericii. Totuși, ea rămase credincioasă.

Regiunea era secetoasă nu numai din punct de vedere spiritual, dar și fizic. Când Tredoux observă că porumbul Selinei arată mai bine decât cel al vecinilor, în pofida secetei cronice, Selina răspundea

simpliciter: „Este așa pentru că eu dau zecime din el”.

Totuși cele trei femei nu i-au vorbit lui Tredoux despre nevoile lor, ci despre grija pe care o simțeau pentru refugiații mozambicani care trăiau în apropiere. Se apropia iarna și aceștia sufereau de frig și foame; femeile le-au dat din porumbul și legumele lor, însă ceea ce aveau ele era așa de puțin. Tredoux le asigură că va vedea ce poate face.

Când se întoarse la Cape Town, Tredoux luă legătura cu bisericile și, în decurs de o lună, reuși să colecteze o tonă de haine și echivalentul a peste 200 dolari, pentru hrană. Trimise banii soților Ebersöhn ca să cumpere alimente. Ei aveau un camion și o remorcă pentru a le transporta din localitatea lor natală, punctul cel mai apropiat de tabăra de refugiați de unde se putea cumpăra de mâncare. Între timp, ea însăși străbătu din nou cei peste 2000 km, până în provincia din nord, și duse îmbrăcămintea. Trimise vorba pastorului Mugivhela să-i adune pe refugiați în locul în care avea să fie biserică din Mudavhula, pentru distribuirea hainelor.

Refugiații au fost impresionați și, pe măsură ce convoiul lui Tredoux se apropia de tabără, se puteau auzi strigătele de bun-venit ale acestora. Unii dintre aceștia s-au îmbrăcat pe loc cu hainele primite. Pastorul a avut o idee frumoasă și aduseseră trei arbuști în floare ca să-i sădească în locul pentru biserică, iar cele trei femei săpaseră gropi ca să-i planteze. Apa pentru pomi fusese transportată pe cap, de persoane binevoitoare, de la o depărtare de mulți kilometri, și astfel a avut loc o mică ceremonie de sădire a pomilor. Așa că acum existau trei

pomi pe locul respectiv, reprezentând, s-ar putea spune, pe cele trei femei care aleseră locul pentru biserică.

Însă cine avea să aducă pietrele pentru clădire? Tredoux le vorbi despre aceasta mozambicanilor. De asemenea, le spuse că mormanele de pietre menționate în Biblie reprezintă făgăduințele lui Dumnezeu și că Domnul Hristos este piatra din capul unghiului. „Aproape că nici nu terminasem de vorbit”, spune Tredoux, „și refugiații s-au răspândit în toate direcțiile. Copiii se luau la întrecere să vadă cine poate căra pietrele cele mai grele, iar unele mame, cu pruncii în spate, duceau câte două pietre așezate riscant pe capetele lor. Și bărbații aduceau pietre.”

Acestea fiind făcute, oamenii se așezară să asculte și alte povestiri. Iar Tredoux folosi ocazia și le spuse istoria celor trei cruci înfipte pe un deal acum două mii de ani. Le povesti despre Fiul lui Dumnezeu care fusese atârnat pe cea din mijloc. „A fost o zi minunată, bezmetică, istovitoare și mișcătoare”, a spus Tredoux.

Pe când se afla acolo, Tredoux își luă timp să viziteze câteva dintre casele făcute din chirpici ale refugiaților. Ei nu aveau materiale de construcție de nici un fel - nici lemn, nici plastic și nici un fel de metal. Tredoux a mai descoperit că, în timpul nopții, dormeau pe resturi de preșuri și se înveleau cu bucăți subțiri de cărpă.

Această descoperire a făcut-o să dorească să le ajute mai mult pe aceste trei femei neînfricate, în visul lor de a face o biserică. Așa că a luat legătura cu Ivy Peterson, conducătoarea Departamentului Misiunea Femeii la Uniunea Africa de Sud. Amândouă au vorbit apoi despre aceasta cu Rose Otis, pe atunci directoarea Departamentului Misiunea Femeii la Conferința Generală. Toate au căzut îndată de acord că trebuie găsită o cale pentru ca aceste trei femei deosebite să poată construi o biserică ce să stea ca mărturie în acea regiune și, cu ajutorul lui Otis, au făcut cererea la Misiunea Globală pentru acordarea unei sume. Cererea a fost

aprobată și, în cele din urmă, au primit 10.000 de dolari. Cele trei femei și-au continuat lucrarea misionară, folosind lecțiile de la Vocea Profeției și conducând mica lor grupă a Școlii de Sabat și biserica lor. Și, în timp ce pastorul îi învăța pe refugiați principii de sănătate și grădinaritul, Peterson și Tredoux făceau cele necesare în vederea construirii bisericii.

Deoarece, în acel timp al anului, în Mudavhula nu exista apă, fratele Matoni, zidarul, trebuia să meargă cam șase kilometri ca să aducă apă. Însă la 26 iulie 1997 (iarna în Africa de Sud), o mică biserică frumoasă, albă, își făcuse apariția pe dealul cu pietre, cas-

Copiii se luau la întrecere să vadă cine poate căra pietrele cele mai grele, iar unele mame, cu pruncii în spate, duceau câte două pietre așezate riscant pe capetele lor.

taniu și sterp. Matoni a donat și a clădit punctele sanitare pe propria lui cheltuială. Când, o dată cu venirea primăverii în Africa de Sud, dealul se îmbracă într-un verde strălucitor, micuța biserică era deja parte integrantă a satului. Totuși, la inaugurarea și consacrarea ei, acoperișul nu fusese încă zidit, iar pardoseala era de ciment. Dar exista o masă solidă pentru Sfânta Căină, amvon, un mic bazin de botez și o sută de scaune de plastic, gata să fie ocupate.

Și, într-adevăr, au fost ocupate. Oamenii din regiune s-au îngrămădit pe scaune în adunare, în sala anexă - în orice loc de pe podea și de lângă amvon, chiar și la ferestre. Șeful Mudavhula a fost și el

acolo - într-un scaun cu rotile, ca să taie panglica inaugurală. „I-am invitat pe adventiști în regiunea noastră cu mulți ani în urmă”, a spus el, „și eram disperat că nu vor veni niciodată. Sunt atât de fericit că Dumnezeu mi-a cruțat viața să pot vedea această biserică.”

V. S. Wakkaba, președintele Uniunii Africa de Sud, a dezvelit placa pe care scria: „Ridicăți și donată de Departamentul Misiunea Femeii, din Africa de Sud și de la Conferința Generală.” „Consacrați pentru slava lui Dumnezeu... 26. 07 1997”.

La două zile după această sărbătoare, pastorul Mugivhela a început o serie de conferințe de evanghelizare, de două săptămâni, în noua biserică. Titlul prelegerilor era „Speranță pentru națiune”. De obicei, după-amiaza lucra cu oamenii prin studiile de la Vocea Profeției, iar seara le prezenta Evanghelia. Adunarea era în continuare arhiplină și mulți oameni stăteau afară în fiecare seară.

După o săptămână, pastorul a fost foarte surprins când 28 de persoane au venit la el și i-au cerut botezul. Nici măcar nu făcuse apel pentru botez! Acești noi membri s-au alăturat altor cinci, care fuseseră botezați mai devreme, printre care se aflau soțul Selinei, care își părăsise biserica pentru a se alătura soției sale cu puțin timp în urmă, și un fost deținut, care primise solia adventă prin Vocea Profeției, în timp ce se afla încă în închisoare.

Cele trei femei au avut un vis. Vocea Profeției a întreținut visul acesta. Diverse persoane l-au sprijinit și apărât. Departamentele Misiunea Femeii și Misiunea Globală au dat avântul final. Dar este cinstit să recunoaștem că cele trei femei au fost cele care au făcut ca el să devină realitate - ele au construit biserica. Iar astăzi, de acolo din vârful de deal, ea își trimite lumina în toată regiunea din jur.

Ardis Stenbakken este directoarea Departamentului Misiunea Femeii, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Silver Spring, Maryland, S.U.A. Adventist Review, 5 februarie 1998 Traducere de Elena Oprea, București

Creștinul, emoțiile și măduva oaselor

De-a lungul veacurilor, legătura pe care a făcut-o Solomon între emoțiile și oasele noastre i-a nedumerit atât pe teologi, cât și pe medici.

Să ne gândim la următoarele pasaje biblice:

„O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor“ (Prov. 14,30).

„O privire prietenoasă înveștește inima, o veste bună întărește oasele“ (Prov. 15,30).

„Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase“ (Prov. 16,24).

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele“ (Prov. 17,22).

Nu trebuie să fim stânjeniți, nici să cerem scuze pentru ceea ce ar putea să pară ca fiind naivitatea și cunoștințele inexacte despre fiziologie ale lui Solomon. Știința descoperă în prezent mecanismele care confirmă faptul că Solomon știa despre ce vorbește.

Funcțiile oaselor

Oasele au multe funcții. Una dintre acestea cuprinde și producerea diferitor tipuri de celule sangvine albe, sau leucocite, în măduva osoasă roșie. Unele leucocite, cum sunt macrofagele, înghit corpurile străine și nedorite. Altele, cum sunt limfocitele B și T, combat antigenii, supraveghează și produc anticorpii. Leucocitele joacă un rol indispensabil în răspunsul imun al organismului.

Mulți ani, oamenii de știință au dorit să știe de ce măduva osoasă roșie și alte țesuturi limfoide, cum este splina, sunt atât de bogat inervate. În prezent, savanții cred că știu ce se întâmplă. Folosind tehnici specializate, ei au descoperit că multe terminații nervoase comunică, prin legături directe, cu anumite leucocite. Această desco-

Robert Granger

perire uimitoare i-a făcut pe cercetători să se întrebe: „De ce?“

După administrarea anumitor substanțe chimice la șobolani, cu scopul de a întrerupe aceste legături nervoase, s-a observat că răspunsul imun a scăzut drastic. Adică activitatea și numărul leucocitelor circulante au fost suprimate. Același lucru s-a întâmplat după secționarea fizică a nervilor, cu un scalpel. Când nervii au fost stimulați, răspunsul imun a crescut vertiginos.

Cercetătorii au căutat apoi alte metode de suprimare sau de intensificare a activității electrice a nervilor, care atrag modificări ale răspunsului imun. Ei au descoperit că, dacă șobolanii și, mai important, oamenii sunt supuși stresului psihologic peste capacitatea lor de a-i face față, rezultă aceeași suprimare imună ca în cazul secționării fizice a nervilor, ducând la scăderea activității și numărului leucocitelor. Efectul este temporar, desigur, și depinde de condițiile în care acționează factorul stresant, precum și de nocivitatea, intensitatea și durata lui.

Dr. David Felten, cercetător de seamă în acest domeniu, afirmă că „schimbările comportamentale și afective, care însoțesc perceperea condițiilor de mediu și efortul de adaptare la ele, sunt asociate cu schimbări neuroendocrine [nervi-hormoni] complexe. Studii făcute pe animale și pe oameni arată că factorii psihosociale sunt implicați în predispoziția față de diferite procese patofiziologice, precum și în inițierea și evoluția acestora“¹.

Mintea și sănătatea

Implicațiile sunt clare. Starea minții are de-a face cu păstrarea sănătății fizice mai mult decât am fi crezut că este posibil. Solomon avea cunoștințe avansate cu mii de ani față de cele din timpul său. Creatorul lui îi descoperise că in-

vidia poate face ca măduva oaselor să se atrofieze, din punct de vedere al imunității. Același efect poate să-l aibă și un duh mâhnit. Din contră, o inimă veselă și liniștită, cuvintele prietenoase și o privire prietenoasă vor da sănătate oaselor noastre și, prin urmare, întregii noastre ființe.

Sistemul nervos central nu este singurul care transmite mesaje direct la „infanteria“ noastră interioară; și leucocitele pot să transmită rapoarte înapoi, la comandamentul central. Iată, din nou, ce spun cercetătorii: „Astăzi avem dovezi că, între sistemul nervos și cel imun, există numeroase legături anatomice neuro-imune, nervii având legături strânse cu limfocitele și cu macrofagele... Desigur, este foarte clar că, între sistemul nervos și cel imunitar, au loc multiple interacțiuni bidirecționale și că un sistem nu poate fi considerat funcțional, dacă nu se ia în considerare starea de funcționare a celui alt sistem“².

Subiectul acesta, mai mult decât oricare altul, m-a convins de darul profetic al lui Ellen White. Afirmările sale extraordinar de precise, de la începutul acestui secol, sunt repetate astăzi de cei mai de seamă cercetători în domeniul nou și tot mai vast al psihoneuroimunologiei. De exemplu, sora White spune:

„Trebuie subliniată influența minții asupra corpului, precum și cea a corpului asupra minții. Puterea electrică a creierului, produsă de activitatea mentală, dă viață întregului organism și astfel oferă un ajutor neprețuit pentru a rezista la boală... Trebuie arătate, de asemenea, puterea voinței, importanța stăpânirii de sine, atât în păstrarea, cât și în redobândirea sănătății, efectul deprimant și chiar distructiv al mâniei, al nemulțumirii, al egoismului sau al necurăției și, pe de altă parte, puterea minunată, dătătoare de viață, care se află în optimism, în abnegație, în recunoștință. Există, în Scriptură, un adevăr fiziologic - adevăr

care trebuie luat în considerare: 'O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele' (Prov. 17,22) (Education, pag. 197).

Când l-am auzit prima dată pe Jack istorisindu-și viața, la o clinică de abandonare a fumatului, știam că Solomon are ceva să-i ofere. Jake efectuase diverse activități comerciale și câștigase mulți bani, obținând un profit net de 250.000 de dolari pe an. Avea o casă frumoasă pe malul unui lac pitoresc. Se părea că merită să trăiască, până când soția sa l-a părăsit. Curând după aceea, la această pierdere s-au adăugat concedierea și negăsirea altui serviciu ca să-și poată achita întreaga ipotecă pentru casă. El a recunoscut că depresia îl făcuse să fumeze mai mult decât fumase înainte, până la cinci pachete de țigări pe zi.

Într-o zi, Jake fusese internat la spital, pentru dureri de inimă. Operația a avut loc mai repede decât se așteptase. Ne-am cunoscut la o lună după operație. El s-a deschis și a spus cum încercase, efectiv, să se sinucidă fumând foarte mult. Dorința sa ascunsă era să se omoare într-un mod „legitim”, așa încât familia lui să poată solicita achitarea asigurării lui pe viață și cu aceasta să plătească datoriile.

Sentimentele lui Jack, de eșec, depresie, tensiune și pierdere a controlului, sunt obișnuite și de aceea le menționez. S-ar fi putut face multe lucruri pentru Jack. Eu, însă, am ales să sap ceva mai adânc, sperând că voi găsi un semn al nevoii lui spirituale. M-am bucurat când am aflat că Domnul Hristos este un prieten cu totul deosebit pentru el. Folosindu-mă de aceasta, i-am vorbit despre învățătura lui Solomon. Nu numai că Jack a renunțat la fumat, dar, aproape ca în basme, și-a găsit serviciu și s-a reunit cu soția sa.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire [măduvă, după trad. engl.] oaselor tale” (Prov. 3,5-8).

Rămânerea în Domnul Hristos aduce sănătate fizică. Nu ne surprinde afirmația soarei White că „influența Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament pentru boală... Chiar sănătatea fizică sporește, când omul are siguranță în Domnul Hristos” (Counsels on Health, pag. 28).

Tratamente pentru a fi mai sănătoși

Sunt convins că medicina convențională are un rol legitim în tratarea depresiei și altor boli mintale, dar cred că este nevoie să folosim și tratamente naturale, ieftine și ușor accesibile. Ca exemple, voi menționa patru tratamente care sporesc sănătatea și ne creează o stare afectivă bună; ați putea să adăugați mult mai multe tratamente la această listă. Aceste tratamente simple ar putea fi de mare folos în consilierea și conducerea pastorală. Ele ar putea să ajute la evitarea surmenajului și să mărească eficiența programelor de sănătate bazate pe schimbări de comportament, cum sunt cele de abandonare a fumatului.

Mersul pe jos. Mersul pe jos va realiza multe lucruri. Va îmbunătăți circulația sangvină și pe cea limfatică, ambele fiind esențiale pentru întărirea funcției imune. Mișcarea fizică va stimula producerea anumitor mediatorii chimici care influențează dispoziția și va mări sensibilitatea față de ei. La aceasta se adaugă valoarea terapeutică a contemplării unui cer senin și cea a luminii soarelui!

Servirea. Încurajați un spirit de servire, activă, altruistă și, preferabil, voluntară, pentru alții. Ellen White spune astfel: „Starea minții influențează sănătatea fizică. Dacă este liberă și fericită, pentru că persoana știe că a făcut ce este bine și pentru că simte satisfacția de a-i face pe alții fericiți, mintea creează o stare de bună dispoziție care va reacționa asupra întregului corp, va face sângele să circule mai liber și va întări tot corpul” (Ibid., pag. 28). „Una dintre predicile cele mai sigure în calea refacerii celor bolnavi este fixarea atenției asupra lor însile” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 241).

Lauda. „Nimic nu exercită o influență mai mare pentru favorizarea sănătății trupului și sufletului decât spiritul de recunoștință și laudă” (Ibid., pag. 236). De aceea, este înțelept ca, atât individual, cât și colectiv, să-L laudăm pe Dumnezeu mai des și să fim recunoscători față de alții, care vin în legătură cu noi. Soția mea și eu practicăm un „tratament”, înainte să mergem la culcare. Fiecare dintre noi numește două persoane care au avut o influență pozitivă asupra noastră în timpul zilei, iar apoi spune de ce. Nu numai că, după aceea, este greu să criticăm aceste persoane, dar ajungem să le simpatizăm cel mai mult.

Dacă în cadrul serviciilor divine din biserică noastră ar exista loc special pentru mărturisire, pentru exprimarea laudei și a recunoștinței, aceasta ar putea avea ca rezultat o mai mare sănătate spirituală și fizică.

Răsul. „Răsul este reacția spontană de fericire în fața unei idei neașteptate, care îți dă o nouă viziune, mai amplă și armonioasă!”³ Patty Wooten, fondator și președinte al programului Jest for the Health of It (Glumiți de dragul sănătății), spune că „răsul stimulează sistemul imun, anihilând efectele imunosupresoare ale stresului”.⁴ Dacă în ultimul timp nu ați mai exersat răsul sănătos, aduceți-vă aminte că, după un răs debordant, te simți ca un miliardar.

Și atunci nu credeți că noi, creștinii, ar trebui să fim cei mai fericiți oameni, dar și să avem măduva osoasă cea mai sănătoasă? Eu cred.

1 R. Ader, N. Cohen și D. Felten, „Psychoneuroimmunology: Interactions Between the Nervous System and the Immune System”, *Lancet* 345 (1995): 99-103.

2 S. Felten, D. Felten, D. Bellinger și J. Olschowka, „Noradrenergic and Peptidergic Innervation of Lymphoid Organs”, *Chemical Immunology* 52 (1992): 25-48.

3 R. Parse, „The Experience of Laughter: A Phenomenological Study”, *Nursing Science Quarterly* 6 (1993): 39-43.

4 P. Wooten, „Humor: An Antidote for Stress”, *Holistic Nursing Practice* 10, nr. 2 (1996): 49-56.

Robert Granger a condus programul de sănătate la Weimar Institute, Ministry, noiembrie 1997

Camuflajul

Încearcă experimentul acesta. Ai nevoie de două foi de hârtie și de un evidențiator. Cu evidențiatorul fă niște puncte și niște pete pe cele două foi de hârtie. Punctele și petele să nu fie aranjate în ordine, ci răspândite peste tot. La sfârșit, cele două foi trebuie să semene una cu alta. Apoi, pe una dintre foi, trasează conturul unui fluturaș și decupează-l.

Așază fluturașul pe cealaltă foaie de hârtie și depărtează-te câțiva pași de ele. Nu le privi foarte atent! Uită-te puțin cu coada ochiului! Nu-i așa că ai impresia că fluturașul și cealaltă foaie de hârtie se contopesc? Este ușor, nu?

Acesta este camuflajul. Unele animale folosesc camuflajul ca să se ascundă de dușmanii lor. Omizile se pot ascunde printre frunze; culorile lor și petele de pe ele sunt asemănătoare cu cele de pe ramurile de pom. Unii fluturi sau alte insecte au pe aripioare desene care seamănă cu scoarța copacilor pe care le place să se așeze.

Dacă o insectă seamănă la culoare cu scoarța, cu frunza sau cu floarea pe care stă, are șanse ca dușmanii ei să nu o observe și, deci, să nu o mănânce.

Totuși, camuflajul protejază doar atâta timp cât insecta stă nemișcată. Mișcă fluturile pe care l-ai decupat, dar nu-l lua de pe cealaltă foaie de hârtie. Acum se poate observa foarte ușor că sunt două foi separate, nu-i așa? Chiar și atunci când camuflajul este perfect, un dușman poate observa o insectă care se mișcă.

Rosy Tetz

Satana spune că suntem păcătoși, că merităm moartea. Și așa este. Dar Domnul Isus spune: „Eu am murit pentru păcatele lor. Am plătit pedeapsa pentru ei, murind în locul lor“. El este neprihănit.

Neprihănirea Domnului Isus acoperă păcatele noastre. În Biblie găsim o rugăciune care spune așa: „Ocroțește-mă, la umbra aripilor Tale“. Domnul Isus ne oferă „camuflajul“ care ne va proteja de vrăjmașul nostru - Satana.

Nu avem o neprihănire a noastră. Încearcă să-ți imaginezi că n-ai avea camuflajul pe care ni-l oferă Domnul Isus. Ar fi ca atunci când te-ai îmbrăca într-o haină de culoare roșu aprins și ai sta într-un peisaj acoperit de zăpadă albă, imaculată.

„Domnul spune: 'Veniți să vorbim despre aceste lucruri. Păcatele voastre sunt roșii ca hainele colorate în roșu închis. Dar se pot face albe ca zăpada'" (Is. 1,18, după o traducere pentru copii).

Camuflajul te apără doar dacă te rogi Domnului Isus pentru aceasta. Când Îl rugăm pe Domnul Isus să ne ierte păcatele, Îi cerem și neprihănirea Sa. Neprihănirea Domnului Isus este ca o haină pe care o putem îmbrăca și care ne acoperă. Încearcă să-ți imaginezi că ai acest camuflaj al Său. Ai arăta ca un urs polar printre mormanele de zăpadă albă-albă. Domnul Isus poate să facă păcatele tale albe ca zăpada. El poate să te ocrotească de orice rău.

Adventist Review, 2 iulie 1998

Rezultatele evanghellizărilor prin satelit

Un sondaj recent arată că 90% dintre miile de noi membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea botezați în timpul programelor de evanghellizare prin satelit, NET '95 și NET '96, sunt în continuare activi în participarea la serviciile divine ale bisericii, în mărțurisire misionară și în angajarea voluntară în responsabilități. Un studiu complementar arată cine sunt noii membri ai bisericii, botezați cu ocazia programelor NET '95, cam la 18 luni după prezentarea acestor conferințe.

„Inițiativele de tip 'NET' sunt importante pentru susținerea unei lucrări de evanghellizare puternice”, spune Monte Sahlin, asistent al președintelui Bisericii Adventiste din Diviziunea America de Nord. „Este tot atâta nevoie de inițiative care să aibă în atenție imaginea Bisericii Adventiste și serviciile sale umanitare și de încurajarea evanghellizării prin relații de prietenie la nivel personal.”

Crearea unei rețele, un element esențial pentru lucrarea de evanghellizare, a contribuit la transmiterea anunțurilor despre aceste întâlniri celor care au devenit ulterior membri. Evanghellizarea prin satelit, diferitele mijloace de comunicare și relațiile cu alții au contribuit la atragerea atenției. Aproape jumătate dintre noii membri de la NET '95 au fost invitați la întâlniri de un prieten, o rudă sau o cunoștință. Paisprezece la sută au fost contactați de un pastor sau de o echipă de membri laici care i-au vizitat. Dar majoritatea acestor membri noi au auzit despre întâlniri pe mai multe căi. Metodele folosite au cuprins trimiterea de broșuri prin poștă, anunțuri în ziar, la radio și la televiziune, afișe, pliante. Combinarea tuturor mijloacelor a avut un impact enorm, spune Sahlin.

Noii membri au menționat diferite motive care i-au făcut să participe la întâlniri: dorința de a studia Biblia și de a cunoaște adevărurile ei, interesul serios pentru evenimentele din timpul sfârșitului, nevoia de ajutor spiritual din cauza tensiunilor și problemelor din viața lor, o oarecare cunoaștere cu privire la Biserica Adventistă și dorința de a cunoaște mai mult despre învățăturile și felul ei de viață.

ANN Bulletin, 14 iulie 1998

Societatea de produse alimentare răspunde la amenințarea privind contaminarea produselor sale. În urma unei scrisori de amenințare, din 29 iunie, în care se spunea că „produsele lichide” fuseseră contaminate, Societatea de produse alimentare Sanitarium Health Food, din Sydney, Australia, a dispus imediat retragerea de pe piață a acelor produse, spune Robert Smith, din partea societății.

„Imediat după ce am primit anunțul, am contactat poliția și Ministerul Sănătății. Ei ne-au asigurat că riscul

a fost înlăturat. Nu ne-au obligat să scoatem produsele din magazine, dar am considerat că nu avem alternativă, ci trebuie să retragem în mod voluntar stocul despre care se spunea că este contaminat. Prima noastră prioritate trebuie să fie protecția consumatorului.”

Știrea apăruse deja în presa națională și în cea internațională. Stocul incriminat a fost distribuit doar în Australia și nu a fost afectat nici un transport internațional, se afirmă în comunicatul transmis de societate. Sanitarium Health Food Company

este deținută și condusă de Biserica Adventistă.

După retragerea voluntară de pe piață a produselor specificate în scrisoarea de amenințare, Societatea de produse alimentare a anunțat, pe 16 iulie, că amenințarea a încetat și că produsele sale lichide se vor vinde din nou. Inspecțiile sanitare nu au descoperit nimic care să aibă legătură cu amenințarea.

Societatea avea deja un plan de criză și o echipă care să intervină în situații excepționale, iar în cadrul investigațiilor, au fost testate peste 300.000 de produse.

„A fost cea mai costisitoare testare de felul acesta, făcută vreodată în Australia, și avem convingerea că ea corespunde celor mai înalte standarde din industria alimentară”, a spus Robert Smith.

Poliția continuă cercetările, deși marfa se întoarce în magazine. „Nu vrem să împiedicăm cercetările poliției”, spune Smith. „Păstrăm legătura cu poliția în mod regulat.”

Smith pune această încercare de intimidare pe seama unei porniri împotriva Bisericii Adventiste, în a cărei proprietate se află compania. „Este trist că s-a ajuns să fie pusă în pericol protecția consumatorului.”

Măsurile luate în urma acestei amenințări au costat societatea un milion de dolari. Totuși, pe toată durata cercetărilor, a existat un puternic sprijin din partea publicului, iar compania va lucra în următoarele 12 luni ca să-și refacă imaginea pe piață”, spune Smith.

ANN Bulletin, 7 și 21 iulie 1998

O adventistă aleasă în parlamentul Indiei. Kim Gangte, o membră a bisericii adventiste din New Delhi, India, a fost aleasă recent în Lok Sabha, camera inferioară a Parlamentului Indiei. Gangte, care a absolvit Colegiul adventist Spicer Memorial, este prima femeie care reprezintă statul ei natal, Manipur, și prima persoană din Biserica

Adventistă aleasă în Parlamentul Indiei.

Adventist Review, 21 mai 1998

O nouă perspectivă din partea oamenilor de știință.

Ediția din 2 ianuarie a revistei *Science Magazine* (www.sciencemag.org), la rubrica de cercetări, anunță o descoperire care îi interesează pe adepții creaționismului. Articolul, cu titlul „Calibrating the Mitochondrial Clock” (Reglarea ceasului mitocondrial) explică o metodă prin care oamenii de știință (care lucrează în cadrul ipotezelor evoluționiste) stabilesc vechimea fosilelor. Pe baza ipotezei că, acum 5 milioane de ani, oamenii și maimuțele mari aveau un strămoș comun, ei compară ADN-ul mitocondrial (mt-ADN) al diferitelor fosile. Prin compararea acestuia, ei stabilesc numărul aproximativ de mutații care separă mt-ADN din cele două fosile. Pe baza numărului aproximativ de mutații și a timpului atribuit pentru separarea evolutivă, ei au creat un „ceas”, iar fiecare mutație reprezintă o „bătăie” a acestui ceas. Conform teoriei evoluționiste, ei sunt de părere că acest ceas „bate” o dată la fiecare 300 până la 600 de generații (6000 - 12000 de ani). În prezent, reglarea ceasului este contestată de noile cercetări, pe baza măsurătorilor concrete, nu a ipotezelor evoluționiste.

Cercetările au fost intensificate în urma procesului de testare a ADN, făcut în 1992, pentru identificarea ultimului țar rus. Cercetătorii au fost șocați când au descoperit dovezi care susțin că o mutație are loc la fiecare 40 de generații (800 de ani). Imensitatea problemei care îi confruntă pe evoluționiști este evidențiată de următoarea declarație din articol: „Indiferent de cauză, evoluționiștii sunt cel mai îngrijorați de efectele ratei mutațiilor. De exemplu, cercetătorii calculaseră că 'Eva mitocondrială', femeia al cărei mt-ADN s-a transmis la toți oamenii, a trăit în Africa, acum 100.000 - 200.000 de ani. Folo-

sind noul ceas, ea ar fi trăit în urmă cu doar 6.000 de ani". Fără să pună la îndoială teoria lor, evoluționiștii încep să „... rămână pe gânduri în ce privește ceasul mt-ADN pe care se bazează”.

Buletinul președintelui Conferinței Generale, 23 martie 1998

Asociația Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință din România își va desfășura adunarea anuală în zilele de 4-6 septembrie 1998 la comunitatea Târgu-Mureș C. Informații privind acest eveniment se pot obține de la fr. Ștefan Dușa, președintele interimar, Aleea Parcului 13, Luduș, jud. Mureș, cod 4350, nr. de telefon 065-411504.

Organizația adventistă Adventist Health situată pe locul al treilea în America de Nord. Într-o listă recentă a principalelor organizații integrate, de îngrijire a sănătății, organizația adventistă Adventist Health s-a situat pe locul al treilea în Statele Unite. Studiul, condus de o firmă de marketing din Chicago, a fost publicat în *Hospitals and Health Networks*, publicația oficială a Asociației Spitalelor din America.

Studiul a evaluat 23 de factori care țin de organizare, incluzând medicii, situația financiară, serviciile, posibilitățile de acces și coordonarea la nivelul întregii organizații. Organizația Adventist Health, având centre în California, Insulele Hawaii, Oregon și Washington, are 85 de unități de activitate distincte, între care se includ 20 de centre pentru cazuri de boli acute, numeroase clinici și centre pentru tratament ambulatoriu, 19 agenții pentru sănătatea familiei, 9 azile și 7 centre pentru servicii la domiciliu.

Alte organizații adventiste de îngrijire a sănătății, între primele 100, sunt Adventist Health/Southern California, cu sediul la Glendale (locul 22), Asociația spitalelor din Florida, cu sediul la Orlando

(locul 30) și Adventist Health System, cu sediul la Winter Park, Florida (locul 92).

Adventist Review, 11 iunie 1998

Un reprezentant al guvernului își exprimă aprecierea pentru acțiunea socială a bisericii. Luând cuvântul la Convenția anuală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Insulele Bahama, pe 3 iulie 1998, viceprim-ministrul Frank Watson, și-a exprimat aprecierea față de activitatea socială a bisericii din această țară.

„Dv., membrii Bisericii Adventiste din această țară, ați fost totdeauna proactivi din punct de vedere social și îmi exprim respectul pentru aceasta”, a spus Watson. „Lucrarea dv. excelentă printre tineri, prin Liceul Insulele Bahama, organizația exploratorilor și școala elementară din Grand Bahama, și alte programe misionare sunt testament uimitor în ce privește atitudinea dv. nobilă, ca partener social responsabil”.

Exprimându-și aprecierea pentru activitatea socială a bisericii, Watson a spus că evanghelizarea nu s-a limitat la mântuirea sufletului, ci a cuprins și umanizarea întregii ființe. „Nu este nevoie să vă amintesc că lucrarea dv. în domeniul sănătății și temperanței, în cultivarea stîlului de viață este cunoscută pe plan mondial”, a adăugat el.

Viceprim-ministrul și-a exprimat aprobarea pentru programul de educație al bisericii, subliniind dezvoltarea Liceului Insulele Bahama și a școlii elementare din Grand Bahama, precum și planurile pentru deschiderea unui nou campus în septembrie.

„Lucrul acesta este lăudabil și ne ajută enorm în îndeplinirea mandatului național de a oferi acces la o educație de calitate tuturor copiilor de vârstă școlară din Insulele Bahama”, a spus Watson. „Guvernul vă mulțumește pentru ajutor și garantează că va sprijini în continuare școlile particulare, în măsura posibilităților.”

Asociind sărbătoarea bisericii cu sărbătoarea națională a independenței Insulelor Bahama, viceprim-ministrul a dat asigurări cu privire la sprijinul pentru activitatea socială a bisericii.

„Cu ocazia Convenției dv. anuale și a împlinirii a 25 de ani de la înființarea statului nostru independent, mă rog ca hotărârile dv. să aibă ecou la toți membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, să aibă ca rezultat vieți schimbate, al căror efect să se simtă pretutindeni în Insulele Bahama.

ANN Bulletin, 21 iulie 1998

Un luptător contra fumului este medaliat de Organizația Mondială a Sănătății (OMS). Dr. Harley Stanton, directorul asociat al Departamentului Sănătate din Regiunea Pacificul de Sud, a fost una dintre cele patru persoane care au primit medalia comemorativă Tutunul și sănătatea, din partea OMS, anul acesta.

Dr. Stanton a primit medalia și brevetul medaliei Tutunul și sănătatea, pe 20 iulie, la Melbourne, ca recunoaștere pentru lucrarea sa de promovare a ideii de societăți fără tutun. Prin această medalie, OMS salută persoanele și instituțiile, cu ocazia Zilei Mondiale a Luptei contra Tutunului, pentru realizări internaționale majore în lupta contra bolilor produse de fumat și care pot fi prevenite.

Dr. Harley Stanton este bine cunoscut la Biroul Regional al OMS pentru Regiunea Pacificului de Vest (BRPV). El nu numai că a lucrat neobosit în Insulele Pacificului (și în alte locuri din Regiune), dar a și participat la toate întâlnirile cu tema „Tutunul sau sănătatea”, în ultimii ani, a înființat baza de date „Tutunul sau sănătatea” și a oferit servicii de consultanță în multe ocazii. Recent, a fost raportor pentru conferința cu tema „Tutunul sau sănătatea”, ținută la Beijing, de BRPV, și a fost unul dintre cei invitați să prezinte un important

atelier la a zecea Conferință Mondială „Tutunul sau sănătatea”.

Anunțând alegerea dr. Stanton pentru primirea acestei medalii, directorul BRPV, dr. S. T. Han, a spus: „Permiteți-mi să vă felicit și să-mi exprim speranța că aceasta va constitui un îmbold ca să luptați în continuare pentru combaterea acestei cauze de îmbolnăvire care poate fi prevenită”.

Ca director asociat al Departamentului Sănătate, pentru Regiunea Pacificului de Sud a Bisericii Adventiste, dr. Stanton a promovat programul „Quit Now” (Renunță acum), care îi ajută pe fumători să renunțe cu succes la acest obicei, și a redactat un nou pliant pentru țările din Insulele Pacificului, care prezintă pericolele la care își expun sănătatea cei care fumează.

Dr. Stanton a obținut doctoratul în medicină de la Universitatea Loma Linda, în 1987. Biserica Adventistă este cunoscută de mult timp pentru contribuția hotărâtă în favoarea unui mod de viață sănătos și, mai ales, pentru atitudinea fermă împotriva fumului.

ANN Bulletin, 21 iulie 1998

Advențiști din Insulele Solomon medaliați cu ocazia aniversării naționale. Șapte membri ai Bisericii Adventiste s-au numărat printre cei 27 de cetățeni medaliați cu ocazia celei de a douăzecea aniversări a independenței, în Insulele Solomon, pe 7 iulie 1998. Guvernul Insulelor Solomon le-a oferit medalia Crucea Insulelor Solomon, ca recunoaștere a serviciilor deosebite în interesul țării.

Pastorul pensionar Wilfred Bill, care a lucrat ca pastor și conducător, a primit medalia de aur Crucea Insulelor Solomon, pentru serviciu deosebit, plin de devotament, față de conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și față de autoritățile din Insulele Solomon, din Papua Noua

Guinee și din Australia. Medalia de argint Crucea Insulelor Solomon a fost oferită altor patru adventiști - Sata Pitu și pastorii Wilfred Liligeto, Lawrence Tanabose și Nathan Rore. Medalia de bronz Crucea Insulelor Solomon a fost acordată lui Margaret Fa'ana și Tosasai Buka pentru serviciile lor pentru societate.

Ceremonia aniversară a avut loc pe 7 iulie și se estimează că au participat la ea cam 10.000 de persoane. Alte țări din Pacific au fost reprezentate oficial la ceremonia care a marcat Ziua Independenței. Între oaspeți s-a aflat și guvernatorul general din Papua Noua Guinee, dl. Silas Atopare.

Adventiștii au un număr de membri foarte ridicat, raportat la populație, în vestul Insulelor Solomon, și anume un adventist la nouă locuitori. Membrii adulți sunt în număr de aproximativ 25.000. Biserica adventistă din Insulele Solomon are 62 de școli și un spital.

ANN Bulletin, 21 iulie 1998

Papua Noua Guinee: președintele Bisericii Adventiste mondiale dorește ca biserica să aducă o schimbare spre bine în viața oamenilor. Conducătorii guvernului sunt de acord. Aflat în vizită în Papua Noua Guinee, fratele Robert Folkenberg, președintele Bisericii Adventiste din întreaga lume, s-a adresat conducătorilor țării și membrilor parlamentului, pe 9 iulie, și a chemat biserica să influențeze spre bine viața oamenilor.

„Când adventiștii vor duce o viață mai bună, vor ajuta Papua Noua Guinee (PNG) să trăiască mai bine”, a spus fratele Folkenberg. „Schimbarea în bine a vieții pentru slujire față de alții - aceasta este esența adventismului.”

Vorbind cu guvernatorul general, fratele Folkenberg a arătat interesul pe care îl are biserica mondială față de această țară. „Permiteți-mi să vă aduc la cunoștință că

membrii Bisericii Adventiste din întreaga lume se roagă pentru Papua Noua Guinee și suntem foarte recunoscători că avem ocazia să slujim și să ne închinăm în această țară.”

În răspunsul său, guvernatorul general, dl. Silas Atopare, care este și adventist, a lăudat bisericele pentru rolul lor în aducerea credinței în activitatea socială.

„Adventiștii îndeplinesc un rol important în dezvoltarea țării noastre”, a spus Atopare. „Oriunde adventiștii prosperă, sănătatea și fericirea fac parte din stilul de viață al societății. Invit toate bisericele să aducă solia Domnului Isus Hristos în PNG. Pentru ca națiunea noastră să prospere, trebuie să-L avem pe Domnul Hristos în centrul familiilor noastre. Guvernul încearcă să ajute bisericele din PNG, de orice credință, pe orice cale posibilă.”

Primul ministru, Bill Skate, a adresat, de asemenea, o invitație la activitate creștină. „Poporul nostru se roagă pentru adevăr și pentru conducătorii acestei țări. Este timpul ca poporul nostru să fie dispus să se murdărească pe mâini și să lucreze, ca să construim o țară mai bună pentru toți.”

După întâlnirea de la sediul Parlamentului, Atopare împreună cu Folkenberg au participat la o mare adunare adventistă, în partea de est a țării. În fața unei mulțimi de aproximativ 50.000 de persoane, pe 11 iulie, Atopare a vorbit despre angajamentul său față de biserica și față de solia ei.

„Sunt și voi fi totdeauna adventist de ziua a șaptea, până când va veni Domnul Isus”, a spus el în încheiere.

Fratele Folkenberg a predicat în fața acestei mari mulțimi despre „neprihănirea prin credință”, apoi a participat la botezul a 1.700 de noi membri ai Bisericii Adventiste. Fratele Folkenberg a descris felul cum l-a influențat vizita sa în PNG.

„Săptămâna aceasta am învățat mult de la credincioși

despre importanța stabilirii priorităților în viața unui creștin”, a spus el. „La reședința guvernatorului general, la sediul Parlamentului, în regiunea muntoasă din estul țării, la întâlnirea în corturi și în satele de munte îndepărtate, am avut privilegiul să fim împreună cu oameni care pun pe cel mai înalt loc în viața lor dezvoltarea credinței lor creștine.”

În regiunea muntoasă din est trăiesc cam 60.000 de adventiști. În Sabat, cam 100.000 de persoane participă cu regularitate la serviciile divine. Se vorbesc 48 de limbi diferite, cele mai răspândite fiind engleza și Pidgin English (un jargon englezesc). Dintre cei 300.000 de locuitori, 98% sunt creștini.

ANN Bulletin, 14 iulie 1998

Președintele Bisericii Adventiste din Anglia dezaproba vutul privind homosexualitatea. Președintele Bisericii Adventiste din Anglia, Cecil Perry, a dezaprobat vutul prin care Parlamentul Marii Britanii a coborât la 16 ani limita de vârstă necesară pentru exprimarea consimțământului față de activitatea homosexuală.

Într-o declarație făcută publică pe 23 iunie, Perry a subliniat îngrijorarea bisericii privind declinul standardelor morale ale națiunii.

Precizând că vutul acesta „slăbește valorile familiale și transmite tinerilor noștri semnale greșite cu privire la moralitate”, Perry a spus că legislația „a făcut un pas mai aproape de decăderea morală totală din societatea noastră”.

„Coborârea limitei de vârstă pentru exprimarea consimțământului, fie pentru homosexuali, fie pentru heterosexuali, nu poate sluji cele mai bune interese ale unei societăți”, a spus Perry. „Conducătorii nu trebuie să se incline în fața insistențelor celor puțini.”

Recunoscând că argumentele privind egalitatea, compasiunea și realitatea își au locul lor, Perry le-a amin-

tit membrilor legislativului că „trebuie să fie atenți ca să nu se lase constrânși să contribuie la distrugerea valorilor creștine de dragul intereselor politice”. „Viitorul nostru ca națiune se bazează pe moștenirea spirituală, morală și socială pe care o lășăm copiilor noștri.”

ANN Bulletin, 6 iunie 1998

Reprezentanții ai Bisericii Adventiste iau parte la inițiativa pentru libertatea religioasă, a președintelui Statelor Unite. Invitat de președintele Statelor Unite, Bill Clinton, să participe la o conferință despre persecuțiile religioase în alte țări, John Graz, director pentru libertatea religioasă, în cadrul Bisericii Adventiste, s-a întâlnit cu Comitetul Consultativ la Casa Albă, pe 18 iunie, și a avut ocazia să vorbească cu președintele.

„Președintele a vorbit foarte încurajator despre libertatea religioasă”, spune Graz, „amintindu-le ascultătorilor că ea reprezintă esența Constituției Statelor Unite.”

În cuvântul său, Clinton a mai spus că Statele Unite au fost întemeiate de cei care fuseseră persecutați pentru credința lor și că guvernul Statelor Unite este preocupat de toate persecuțiile religioase din lume.

„Președintele Clinton a mai afirmat că va vorbi deschis și direct despre drepturile omului și despre libertatea religioasă din China, cu ocazia vizitei pe care o va face în această țară, și că China ar fi mai respectată și ar avea mai multă influență în lume, dacă ar respecta drepturile omului”, spune Graz. „Președintele a invitat China să elibereze deținuții pe motive de conștiință.”

De la începutul anilor 1860, adventiștii sunt în fruntea celor care promovează libertatea religioasă și acțiunea pentru drepturile omului pe plan mondial, în mod apolitic.

ANN Bulletin, 23 iunie 1998

Bucuria cea mai mare - 1

Mihai Ghioaldă

In ultimele două epistole ale sale, apostolul Ioan subliniază de câteva ori faptul că bucuria cea mai mare o aduce creșterea spirituală a credincioșilor care umblă în adevăr.

El spune: „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste! *M-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr...* Prea iubitu-le, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău. A fost o mare bucurie pentru mine, când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umblă în adevăr. *Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr*“ (2 Ioan 3-6; 3 Ioan 1-4).

În general, în orice familie în care se naște un copil, speranțele celor mari se îndreaptă spre clipa în care vor vedea primele semne de inteligență, vor auzi primele sale cuvinte și vor fi martori la primii săi pași. Scopul vieții este creșterea, în așa fel încât eforturile să fie răsplătite, iar ce s-a primit să fie dat mai departe. Cei mai frumoși ani sunt aceia în care doi oameni maturi stau față în față, merg unul lângă altul și vorbesc ca doi prieteni.

În Biblie găsim multe simboluri care reprezintă biserica și care sugerează creșterea. Biserica este comparată în Biblie cu un organism viu, cu o familie, cu o grădină, cu o vie, cu un pom, cu o construcție formată din pietre vii. Există o mare varietate între membrii bisericii.

Ellen White spune astfel: „În tot ce a rânduit Domnul, nimic nu este mai frumos decât planul Său de a le da oamenilor o diversitate de daruri. Biserica este grădina Sa, împodobită cu o varietate de pomi, plante și flori. El nu așteaptă ca isopul să atingă proporțiile cedrului, nici ca măslinul să ajungă la fel de înalt ca palmierul falnic“ (Lt. 122, 1902; MCP 54).

„Nu toate florile au aceeași formă și aceeași culoare. Unele au propriietăți vindecătoare. Altele își păstrează totdeauna un parfum plăcut. Există oameni care spun că sunt creștini și care cred că au datoria să-și facă pe toți ceilalți așa cum sunt ei. Acesta este planul omului, nu al lui Dumnezeu. În biserica lui Dumnezeu este loc pentru caractere tot atât de diferite ca florile din grădină. În grădina Sa spirituală sunt multe feluri de flori“ (Lt. 95, 1902; MCP 54).

În toată această diversitate, probabil că numitorul comun cel mai important este creșterea. Așa cum primii pași ai unui copil arată că el se dezvoltă și crește normal, umblarea în adevăr este un semn sigur și un rezultat al creșterii noastre spirituale.

Una dintre cele mai importante condiții pentru supraviețuire și creștere este rămânerea în strânsă legătură cu Cel de la care am primit viața. În Ioan 15,4-6, Domnul Isus compară legătura dintre El și ucenicii Săi cu aceea dintre viță și mlădițele ei. El spune că viața, creșterea și aducerea de roade depind de rămânerea noastră în El. Apostolul Pavel subliniază același gând în Coloseni 2,6: „Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, să și umblați în El“. Iar mai departe el spune: „...se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu“ (Colos. 3,19).

Dumnezeu oferă mijloacele, puterea, ocaziile pentru creștere. Cea mai mare mahnire a Sa este atunci când nu vede rezultatele pe care este îndreptățit să le aștepte: „Ce-aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?“ (Is. 5,4)

Deficiențele de creștere, bolile, neajutorarea celor invalizi sau a celor imobilizați nu pot fi decât motive de întristare și de compătimire. Așa cum se întâmplă în natură, viața

spirituală se conduce după această lege: „Ce seamănă omul aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământescă va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică“ (Gal. 6,7,8). Din nefericire, neascultarea de legea lui Dumnezeu face ca degenerarea fizică, morală și mintală să crească de la o generație la alta. Ceea ce facem sau nu facem are efecte care nu ne privesc doar pe noi. Efectele sunt mult mai întinse.

De aceea, astăzi, mai mult decât oricând, avem nevoie să folosim toate ocaziile și toate mijloacele prin care putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să creștem zilnic.

Ioan sugerează că umblarea în adevăr se concretizează în această poruncă „pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții! Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați“ (2 Ioan 5,6). Ca oameni, am fost creați după chipul lui Dumnezeu. Cea mai înaltă expresie a chipului Său este posibilitatea de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea și de a-i iubi pe semenii ca pe noi înșine (vezi *Advenștii de ziua a șaptea cred...*, pag. 135). Pentru că „Dumnezeu este iubire“ (1 Ioan 4,8,16).

Umblarea cu Dumnezeu străbate întreaga Biblie

De fapt, umblarea în adevăr, sau „în El“, în Domnul Isus, care este „calea, adevărul și viața“ (Ioan 14,6), înseamnă umblare împreună cu Dumnezeu, pentru că de la El primim viața și puterea. Metafora umblării cu Dumnezeu o întâlnim în toată Biblia, de la Genesa la Apocalipsa.

Cred că, după ce omul a căzut în păcat, Dumnezeu S-a simțit foarte însingurat. Ca păstorul care a pierdut o singură oaie din cele o sută și care nu a avut pace decât după ce a plecat în căutarea celei pierdute, a

găsit-o, a pus-o cu bucurie pe umeri și a adus-o înapoi în staulul său.

Păstorul nu a gândit astfel: „Cât de recunoscător trebuie să fiu pentru că nu s-a pierdut decât o singură oaie! Paguba ar fi putut să fie mult mai mare. Slavă lui Dumnezeu că mai am încă nouăzeci și nouă de oi! Cât despre cea pierdută, sunt profund îndurerat de pierderea ei. Sunt aproape sigur că a fost sfâșiata deja de fiare sălbatice. Dar, dacă Dumnezeu face o minune și o ține în viață, între alăte primejdii de nedescris, și dacă ea ajunge înapoi la turmă, Îl voi lauda pe Dumnezeu și mă voi bucura din toată inima”. Gândul acesta nu a pus stăpânire pe mintea păstorului. Nici Dumnezeu nu a gândit astfel. Sub formă de înger în corp omenesc, prin stâlpul de foc și stâlpul de nor, prin sanctuar, în mod invizibil prin Duhul Sfânt, apoi prin Domnul Isus întrupat, El Și-a acoperit slava și a fost permanent alături de om.

De aceea, Biblia nu vorbește doar despre umblarea omului cu Dumnezeu, ci și despre umblarea lui Dumnezeu cu omul. Dumnezeu a luat inițiativa, atât prin crearea, cât și prin răscumpărarea noastră. De aceea spunea El, prin Moise: „Îmi voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru... Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu” (Lev. 26,11.12).

Dumnezeu și omul mergând împreună, ca doi prieteni - acesta este marele privilegiu la care ne cheamă Dumnezeu. Elifaz, unul dintre prietenii lui Iov spunea: „Împrietenește-te, dar, cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire” (Iov 22,21).

Dar ce este omul, pentru ca Dumnezeu să-i fie un prieten atât de apropiat? Isaia exprimă clar contrastul dintre infinitatea divină și nimicnicia umană, când spune: „Orice făptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp... Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca [pe] un bob de nisip... Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Is. 40,6.15-17).

Totuși, meditănd la acest subiect, David și-a dat seama că omul valorează

mult în fața lui Dumnezeu: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui... Doamne, Dumnezeuul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Ps. 8, 3-9)

Dumnezeu a fost alături de toți aceștia: Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, David, cei trei tineri în cup-torul încins, Daniel în groapa leilor.

Domnul Hristos, timp de trei ani și jumătate, a întâlnit și a mers alături de oameni de toate vârstele, iudei, samariteni, greci, fenicieni, copii și părinți, femei și bărbați, vameși și farisei, cărturari și agricultori, preoți și pescari, bogați și săraci. Lui Nicodim i-a vorbit despre nașterea din nou și despre iubirea supremă a lui Dumnezeu. Femeii de la fântâna lui Iacov i-a oferit apă vie. El a răspuns la rugăciunea lui Petru, în timp ce mergea pe valuri. A încurajat-o pe femeia care suferise de mult timp, care s-a atins de haina Lui și s-a vindecat. A reaprins speranța în inima celor doi ucenici descurajați, pe drumul spre Emaus.

De multe ori, nu numai că Dumnezeu merge alături de noi, dar chiar ne poartă în brațe, ca pe copiii mici. „Da, El iubește popoarele. Toți sfinții sunt în mâna Ta” (Deut. 33,3.12). Iar prin Isaia, El ne spune: „... v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră... V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă măntuiesc” (Is. 46,3.4).

În Apocalipsa (2,1), Ioan Îl vede pe Domnul Isus umblând în mijlocul bisericii Sale reprezentate prin cele șapte sfeșnice de aur. El nu a părăsit biserica Sa. Prin Ioan, El a transmis solii atât pentru biserică, până la a doua Sa venire, cât și pentru lume. El merge de la o biserică la alta, de la o familie la alta, de la o inimă la alta. Prin același profet, El ne asigură că și după înnoirea acestui pământ va continua să-i conducă și să meargă alături de cei care „au fost răscumpărați dintre oameni” (vezi Apoc. 7,17; 14,4).

„Prietenii Mei”

Cu puțin timp înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a făcut

ucenicilor Săi această destăinuire mișcătoare: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15,14.15).

Domnul Hristos a vorbit atât despre relația dintre El și Tatăl, cât și despre cea dintre El și cei care Îl urmează ca fiind o relație caracterizată de cea mai mare intimitate. El a vorbit în mod explicit despre ade-văruri pe care Vechiul Testament le învață în mod implicit. El nu doar îi învață pe oameni, ci și exemplifică în viața Sa toate învățăturile Sale. Cei care L-au ascultat, chiar unii dintre vrăjmașii Săi, au spus: „Nici-odată n-a vorbit un om ca Omul acesta” (Ioan 7,46). La fel de convingător se poate spune că niciodată n-a trăit un om ca Omul acesta.

Este foarte greu să găsim o afirmație în care Domnul Hristos Se adresează ucenicilor Săi, spunându-le că sunt „robii” Săi. Da, El le-a spus: „Copilașilor” (Ioan 13,33), „Copii” (Ioan 21,5), vorbindu-le cu afecțiune și, cu foarte mult tact, muștrându-i pentru încetineala cu care reușeau să se desprindă de prejudecățile lor, de tiparele interpretărilor greșite ale Scripturilor și să disceamă adevărata misiune a Sa și pe cea a lor.

Iar în noaptea în care a fost vândut, în fața Lui stătea lupta decisivă din Ghetsemani până la Calvar, de al cărei rezultat depinde soarta oricărui om care a trăit și care va mai trăi pe pământ. Sufletul Său abătut tânjea mai mult decât oricând după împreună simțire, sprijin și încurajare din partea ucenicilor Săi. El Și-a deschis inima față de ei și le-a spus: „Voi sunteți prietenii Mei... Nu vă mai numesc robi, ci v-am numit prietenii”.

De fapt, El Însuși, Creatorul și Domnul vieții, Cel „din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efes. 3,15), venise între oameni ca rob - nu doar ca rob al lui Dumnezeu, făcându-Se „ascultător până la moarte” (Fil. 2,9), ci să le slujească oamenilor creați de El „și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20,28).

Mihai Ghioaldă este secretar de redacție la Curierul Adventist. (Continuare în numărul viitor)